
Mizgînî Yûhenna

Di destpêkê de Peyv hebû

1 Di destpêkê de Peyv* hebû. Peyv bi Xwedê re bû û Peyv bi xwe Xwedê bû. ²Ew di destpêkê de bi Xwedê re bû. ³Her tişt bi wî afirî û bêyî wî tu tişt çênebû. ⁴Jiyan bi wî re bû û jiyan ronahiya mirovan bû. ⁵Ronahî di tariyê de şewq dide û tarî nikare wê binixême.

⁶Mirovek ji aliyê Xwedê ve hatibû şandin ku navê wî Yûhenna* bû. ⁷Ew ji bo şahidiyê hat. Ew hat ji bo ku şahidiya ronahiyê bike, da ku hemû kes bi destê wî baweriyê bînin. ⁸Ew bi xwe ne ronahî bû, lê ew hat ku şahidiya ronahiyê bike. ⁹Ronahiya rastîn, ewê ku hemû mirovan ronahî dike, dihat dinyayê. ¹⁰Ew li dinyayê bû û dinya bi wî afirî. Lê dinyayê bi wî nizanibû. ¹¹Ew hat mala xwe, lê gelê wî ew qebûl nekir. ¹²Lê hemûyên ku ew qebûl kirin û bawerî bi navê wî anîn, wî desthilatî* da wan ku bibin zarokên Xwedê. ¹³Ew ne ji xwînê, ne ji xwestina bedenê û ne jî ji xwestina mirov çêbûn, lê ew ji Xwedê çêbûn.

¹⁴Û Peyv* bû xwîn û goşt, bi kerem û راستiyê tije di nav me de konê* xwe danî. Me mezinahiya wî weha dît, wek mezinahiya Kurê* yekta yê ku ji Bav* tê. ¹⁵Yûhenna ji bo wî şahidî kir û bi dengê bilind got: "Min gotibû: 'Yê ku piştî min tê di ser min re ye, çimkî ew beriya min hebû.' Yê ku min li ser digot ev bû." ¹⁶Me tevan ji xezîna wî kerem

li ser keremê stand. ¹⁷Çimkî Şerîet* bi destê Mûsa hat dayîn, kerem û rastî bi destê Îsa* Mesîh* hatin. ¹⁸Tu demê, tu keşî Xwedê nedîtiye, lê Kurê yekta yê ku di himbêza Bav de ye, wî bi xwe ew da zanîn.

Şahidiya Yûhennayê imadkar

¹⁹Cihûyan ji Orşelîmê* kahîn* û Lêwî* şandin, da ku ji Yûhenna bipirsin: “Tu kî yî?” Yûhenna şahidî kir. ²⁰Wî eşkere got; wî înkâr nekir û got: “Ez ne Mesîh im.” ²¹Wan jê pirsî: “Ma naxwe tu kî yî? Ma tu Êlyas î?” Yûhenna got: “Na, ez ne ew im.” Ji pirsê “Ma tu ew pêxember* î?” re jî wî got: “Na.” ²²Îcar wan jê re got: “Tu kî yî? Tu ji bo xwe çi dibêjî? Da ku em bersîvekê bidin wan kesên ku em şandine.” ²³Wî got: “Ez ew deng im ku li çolê gazî dike: ‘Riya Xudan* rast bikin!’ wek ku Îşaya pêxember gotiye.” ²⁴Niha yên ku hatibûn şandin ji Fêrisiyan* bûn. ²⁵Wan jê pirsî: “Madem tu ne Mesîh, ne Êlyas û ne jî ew pêxember î, naxwe tu çima imad* dikî?” ²⁶Yûhenna bersîva wan da û got: “Ez bi avê imad dikim, lê yek di nav we de radiweste, hûn bi wî nizanin. ²⁷Ew e, yê ku piştî min tê, ez ne hêja me ku dûlikê* çaroxa wî vekim.” ²⁸Ev tişt hemû li wî serê Urdunê, li Beytanyayê, li cihê ku Yûhenna lê imad dikir çêbûn.

Berxê Xwedê

²⁹Dotira rojê Yûhenna dît ku Îsa ber bi wî ve tê.

Û wî got: “Va ye! Berxê Xwedê yê ku gunehên dinyayê radike. ³⁰Ev ew kes e ku min ji bo wî gotibû: ‘Piştî min yek tê ku di ser min re ye, çimkî ew beriya min hebû.’ ³¹Min bi xwe bi wî nizanibû, lê ji bo ku ew ji Îsraêlê re bê diyarkirin, ez hatim û min bi avê imad kir.” ³²Yûhenna şahidî kir û got: “Min dît ku Ruh ji ezmanan wek kevokê hat xwar, li ser wî danî û ma. ³³Min bi xwe bi wî nizanibû, lê yê ku ez şandim da ku ez bi avê imad bikim, ji min re got: ‘Te dît ku Ruh dahat û li ser kê danî; yê ku bi Ruhê* Pîroz* imad dike, ew e.’ ³⁴Min jî dît û şahidî kir ku Kurê* Xwedê ev e.”

Şagirtên pêşî

³⁵Dotira rojê dîsa Yûhenna bi du şagirtên xwe re radiwesta. ³⁶Dema wî dît ku Îsa derbas dibe, wî got: “Va ye, Berxê Xwedê!” ³⁷Du şagirtan tiştê ku wî got bihîst û li pey Îsa çûn. ³⁸Îsa li pişt xwe zivirî û dît ku ew li pey wî ne. Wî ji wan re got: “Hûn li çi digerin?” Wan jê re got: “Rebbî” — ku bi mana ‘Mamoste’ ye — “tu li ku derê radiwestî?” ³⁹Wî ji wan re got: “Werin hûnê bibînin.” Îcar ew çûn û wan dît ku ew li ku derê radiweste û ew wê rojê li ba wî man. Wext piştî nîvro, saet li dora çaran bû. ⁴⁰Yek ji wan herdu kesên ku Yûhenna bihîstibûn û li pey Îsa çûbûn, Endrawisê birayê Şimûn-Petrûs bû. ⁴¹Wî di cih de birayê xwe Şimûn dît û jê re got: “Me Mesîh dît,” ku tê mana ‘Yê Bijartî*’. ⁴²Wî ew anî ba Îsa. Îsa li Şimûn nihêrt û got: “Tu Şimûnê* kurê Yûhenna yî. Wê bi navê Kîfas” — ku ‘Petrûs*’ e û bi mana ‘kevir’ e — “gazî te bikin.”

Îsa gazî Fîlîpo û Natanyêl dike

⁴³Dotira rojê Îsa biryar da ku here Celîlê. Wî Fîlîpo dît û jê re got: “Li pey min were!” ⁴⁴Fîlîpo ji Beytsaydayê bû, ji wî bajarê ku Endrawis û Petrûs lê dijiyan. ⁴⁵Fîlîpo Natanyêl dît û jê re got: “Me-Îsayê Kurê Ûsivê Nisretî dît, yê ku Mûsa di Şerîeta xwe de û pêxemberan di nivîsînên xwe de jê salix dane.” ⁴⁶Natanyêl jê pirsî: “Ma ji Nisretê tişteki baş derdikeve?” Fîlîpo jê re got: “Were û bibîne!” ⁴⁷Gava Îsa dît ku Natanyêl ber bi wî ve tê, li ser wî got: “Va ye, Îsraêliyeki rastîn î ku tu hîlebazî li ba wî tune.” ⁴⁸Natanyêl jê pirsî: “Ma tu ji ku derê min nas dikî?” Îsa bersîva wî da: “Beriya ku Fîlîpo gazî te bike, gava ku tu hê li binê dara hêjîrê rûniştî bûyî, min tu dîtî.” ⁴⁹Natanyêl jê re got: “Mamoste, tu Kurê Xwedê yî! Tu Padîşahê Îsraêlê yî!” ⁵⁰Îsa lê vegerand û got: “Ji ber ku min ji te re got: ‘Min tu li binê dara hêjîrê dîtî,’ tu bawer dikî? Tê tiştên ji vê meztir bibînî.” ⁵¹Û Îsa jê re got: “Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim, hûnê bibînin ku çawa ezman diqelişe û milyaketên Xwedê tên xwarê ser Kurê* Mirov û diçin jorê.”

Dîlana li gundê Qenaya Celîlê

2 Roja sisiyan li bajarê Qenaya Celîlê dîlanek hebû û diya Îsa jî li wê derê bû. ²Îsa û şagirtên xwe jî ji bo dîlanê hatibûn vexwendin. ³Dema ku şerab qediya, diya Îsa jê re got: “Şeraba wan nema.” ⁴Îsa lê vegerand û got: “Dayê, te çî ji min

e? Hê wextê min nehatiye.” ⁵Diya wî ji xizmetkaran re got: “Her tiştên ku ew ji we re dibêje bikin.” ⁶Îcar li wê derê şeş kûpên kevirî hebûn ku Cihûyan ji bo adetên xwe yên paqijkirinê bi kar dianîn. Her yekî ji wan di navbera du – sê denan de av hildida. ⁷Îsa ji wan re got: “Van kûpan bi avê tije bikin.” Û wan jî ew heta ber dev tije kirin. ⁸Hingê wî ji wan re got: “Niha hinekê derxin û ji serekê ziyafetê re bibin.” Wan jî ew bir. ⁹Gava ku serekê ziyafetê ji ava ku bûye şerab vexwar, wî tê dernexist ku ew ji ku derê hatiye. Lê xizmetkarên ku av anîbûn, bi tiştê ku çêbûbû, dizanibûn. Serekê ziyafetê gazî zava kir ¹⁰û jê re got: “Her kes pêşî şeraba xwe ya baş pêşkêş dike. Kengê ku yên vexwendî zêde vexwarin, ew a nebaş derdixe. Lê te şeraba baş heta niha veşartiyê.” ¹¹Ev nîşana ku Îsa li Qenaya Celîlê raber kir a pêşî bû. Bi vî awayî wî mezinahiya xwe da xuyakirin û şagirtên wî bawerî pê anîn.

¹²Piştî vê yekê, Îsa tevî diya xwe, birayên xwe û şagirtên xwe çû Kefernahûmê û ew gelek rojan li wê derê neman.

Îsa Perestgehê paqij dike

¹³Cejina* Derbasbûnê ya Cihûyan nêzîk bû û Îsa hilkişiya Orşelîmê. ¹⁴Wî ew kesên ku di Perestgehê* de dewar, mî û kevok difirotin û serafkerên rûniştî dîtin. ¹⁵Îcar wî ji benan qamçiyek çêkir, hemû, dewar û mî jî, ji Perestgehê derxistin; perên serafan rijandin û maseyên wan gêrkirin. ¹⁶Wî ji kevokfiroşan re got: “Van ji vê derê

rakin! Êdî mala Bavê* min nekin bazargeh!”
¹⁷Hat bîra şagirtên wî ku di Kitêba* Pîroz de weha hatiye nivîsîn: “Xîretkêşiya ji bo mala te wê min bixwe.” ¹⁸Li ser vê yekê Cihûyan jê pirsî: “Tê çi nîşanê raberî me bikî ku desthilatiya te heye, tu van dikî?” ¹⁹Îsa bersîva wan da û got: “Vê pîrozgehê hilweşînin, ezê di nav sê rojan de rakim.” ²⁰Li ser vê yekê Cihûyan jê re got: “Avakirina vê pîrozgehê çil û şeş salan kişand. Ma tê wê di nav sê rojan de rakî?” ²¹Lê Îsa li ser pîrozgeha bedena xwe dipeyivî*. ²²Bi vî awayî, dema ku ew ji nav miriyan rabû, hat bîra şagirtên wî ku Îsa ev yek gotiye û wan bawerî bi Kitêba Pîroz û gotinên Îsa anî.

Zanîna Îsa ya li ser mirovan

²³Îcar dema ku Îsa di Cejina Derbasbûnê de li Orşelîmê bû, gelek kesên ku ew nîşanên ku wî dikirin didîtin, bawerî bi navê wî dianîn. ²⁴Lê Îsa baweriya xwe bi wan nedianî. Çimkî wî bi xwe bi hemû mirovan dizanibû. ²⁵Hewcedariya wî bi şahidiya mirovan jî tunebû, çimkî wî bi dilê mirov dizanibû.

Îsa û Nîkodêmo

3 Bi navê Nîkodêmo mirovek ji Fêrisiyan* hebû ku serekekî Cihûyan bû. ²Ev mirov bi şev hat ba Îsa û jê re got: “Mamoste, em dizanin ku tu mamosteyekî ji ba Xwedê hatiyî, çimkî ew nîşanên ku tu raber dikî, ku Xwedê ne pê re be,

tu kes nikare bike.”

³Îsa bersîva wî da û got: “Bi rastî, bi rastî e z ji te re dibêjim ku mirov ji nû ve çênebe, ew nikare Padîşahiya* Xwedê bibîne.” ⁴Nîkodêmo jê pirsî: “Ma mirovekî ku pîr be çawa dikare ji nû ve çêbibe? Dikare careke din bikeve malzaroka diya xwe û jê re çêbibe?” ⁵Îsa bersîva wî da: “Bi rastî, bi rastî ez ji te re dibêjim, heta ku mirov ji avê û ji Ruh çênebe, nikare bikeve Padîşahiya Xwedê. ⁶Yê ku ji bedenê çêdibe beden e, yê ku ji Ruh çêdibe ruh e. ⁷Li peyva ku min ji te re got: ‘Divê hûn ji nû ve çêbibin’ şaş nemîne. ⁸Ba li ku derê bixwaze radibe. Tu dengê wî dibihîzî, lê tu nizanî ku ew ji ku derê tê û bi ku derê ve diçe; her kesê ku ji Ruh çêdibe weha ye.”

⁹Nîkodêmo jê re got: “Ev çawa dibe?” ¹⁰Îsa lê vegerand û got: “Tu mamosteyekî Îsraêlê yî û hê tu bi van nizanî? ¹¹Bi rastî, bi rastî ez ji te re dibêjim, tiştê ku em dizanin, em dibêjin, tiştê ku me dîtiye em şahidiya wî dikin; lê belê hûn şahidiya me qebûl nakin. ¹²Heke ez tiştên li ser erdê ji we re bêjim, hûn bawer nekin, dema ku ez tiştên li ezmanan bêjim, hûnê çawa bawer bikin? ¹³Ji bilî Kurê Mirov ê ku ji ezmanan hatiye, tu kes derneketiye ezmanan. ¹⁴Çawa ku Mûsa li çolê mar bilind kir, bi vî awayî divê Kurê Mirov jî bê bilindkirin, ¹⁵da her kesê ku baweriyê bi wî bîne, jiyana wî ya herheyî hebe.”

¹⁶Çimkî Xwedê wusa ji dinyayê hez kir ku Kurê xwe yê yekta da, da her kesê ku baweriyê bi wî bîne helak nebe, lê jiyana wî ya herheyî hebe. ¹⁷Çimkî Xwedê Kurê xwe neşand ku dinyayê

sûcdar bike, lê ew şand ku dinya bi wî rizgar* bibe. ¹⁸Yê ku baweriyê bi wî bîne, jê re hukum nîne; lê her kesê ku bawerî bi wî neaniye, ji xwe hatiye hukumkirin, çimkî wî bi Kurê Xwedê yê yekta bawerî neaniye. ¹⁹Hukum ev e ku ronahî hat dinyayê, lê mirovan ji ronahiyê bêtir ji tariyê hez kir, çimkî karên wan xerabî bû. ²⁰Her kesê ku xerabiyê dike, kîna wî ji ronahiyê heye; ew ber bi ronahiyê ve nayê, da ku kirinên wî xuya nebin. ²¹Lê kesê ku rastiyê dike ber bi ronahiyê ve tê, da ku kirinên wî zelaltir bên dîtin ku wî xwe spartiyê Xwedê û kirine.

Îsa û Yûhennayê imadkar

²²Piştî vê yekê Îsa û şagirtên xwe çûn herêma Cihûstanê. Îsa li wê derê bi wan re dima û imad dikir. ²³Yûhenna bi xwe jî li Eynona nêzîkî Salîmê imad dikir, çimkî li wê derê pir av hebû. Mirov dihatin wê derê û imad dibûn. ²⁴Çimkî hê Yûhenna neavêtibûn zîndanê.

²⁵Di navbera şagirtên Yûhenna û Cihûyekî de, li ser pîrsa adetên paqîjiyê munaqeseyek derket. ²⁶Îcar ew hatin ba Yûhenna û jê re gotin: “Ya Mamoste, ew kesê ku li wî aliyê Çemê Urdunê bi te re bû û te jê re şahidî kir, va ye, ew bi xwe imad dike û hemû kes diçin ba wî.”

²⁷Yûhenna bersîv da û got: “Heke ji yekî re ji ezmanan neyê dayîn, ew nikare tiştekî bistîne. ²⁸Hûn bi xwe ji min re bûne şahid ku min gotiye: ‘Ez ne Mesîh im, lê ez li pêşiya wî hatime şandin.’ ²⁹Bûk ji bo kê be zava ew e. Lê destbirayê zava yê

ku li ser lingan radiweste û dengê zavê dibihîze, bi dengê wî gelek şa dibe. Ji ber vê yekê ye ku niha şabûna min temam bû. ³⁰Ji wî re mezinbûn, ji min re biçûkbûn divê.

Yê ku ji ezmanan tê

³¹“Yê ku ji jorê hatiye di ser hemûyan re ye. Yê ku ji erdê ye, ji erdê dipeyive; lê yê ku ji ezmanan hatiye, di ser hemûyan re ye. ³²Wî çi dîtibe û çi bihîstibe şahidiya wan dike, lê tu kes şahidiya wî qebûl nake. ³³Yê ku şahidiya wî qebûl dike, bi vî awayî mor dike ku Xwedê rast e. ³⁴Yê ku Xwedê ew şandiye, ew bi gotina Xwedê dipeyive, çimkî Xwedê Ruh bêsînor dide wî. ³⁵Bav* ji Kur hez dike û her tişt daye destê wî. ³⁶Her kesê ku bi Kur baweriyê tîne, jiyana wî ya herheyî heye. Her kesê ku bi ya Kur nake, jiyane nabîne, lê xezeba Xwedê li ser wî dimîne.”

Ava jiyana herheyî û perizîna bi ruh û راستiyê

4 Dema Îsa hîn bû ku Fêrisîyan bihîstîye, wî ji Yûhenna bêtir şagirt civandine û bi avê imad dike — ²lê belê ne Îsa bi xwe, bi tenê şagirtên wî imad dikirin — ³ew ji Cihûstanê derket û dîsa çû Celîlê.

⁴Di dema rêwîtiyê de diviyabû ku ew di Sameryayê re derbas bibe. ⁵Ew hat bajarekî Sameryayê ku navê wî Sûxar bû. Ev der nêzîkî wê zeviyê* bû ku Aqûb dabû kurê xwe Ûsiv. ⁶Bîra Aqûb li wê

derê bû. Îsa wusa ji rêwîtiyê westiyayî li kêleka bîrê rûnişt. Wext nîvro bû.

⁷Jineke Samerî* hat ku avê bikişîne. Îsa ji wê re got: “Firek av bide min ez vexwim.” ⁸Şagirtên wî jî çûbûn bajêr ku tiştên xwarinê bikirin. ⁹Jinika Samerî jê re got: “Çawa dibe ku tu ji min avê dixwazî? Tu Cihû yî û ez jî jinikeke Samerî me.” Çimkî tu têkiliya Cihûyan bi Samerîyan re tune. ¹⁰Îsa bersîva wê da û got: “Heke te bi dayîna Xwedê û yê ku ji te re dibêje: ‘Avê bide min ez vexwim’ bizaniya, teyê jê bixwesta û wiyê ava jiyanê bida te.” ¹¹Jinikê jê re got: “Ezxadim, tiştêkî te yî ku tu pê avê bikişînî tune û bîr jî kûr e! Tê ava jiyanê ji ku derê bînî? ¹²Ma tu ji bavê me Aqûb meztir î, yê ku ev bîr daye me? Wî bi xwe, zarokên wî û pez û dewarên wî av jê vexwarine.”

¹³Îsa bersîv da û jê re got: “Her kesê ku ji vê avê vexwe, wê dîsa tî bibe. ¹⁴Lê her kesê ji ava ku ez bidimê vexwe, tu caran tî nabe. Belê ew ava ku ezê bidim wî, wê di dilê wî de ji bo jiyana herheyî bibe kaniyeke ava ku diherike.” ¹⁵Jinikê jê re got: “Ezxadim, vê avê bide min ku êdî ez tî nebim û neyê m ji vir avê nekişînim.”

¹⁶Îsa lê vegerand û jê re got: “Here gazî mêrê xwe bike û were vir.” ¹⁷Jinikê bersîva wî da û got: “Mêrê min tune.” Îsa jê re got: “Te rast got ku ‘Mêrê min tune,’ ¹⁸çimkî pênc mêrên te hebûn û yê ku niha tu pê re yî ne mêrê te ye. Te ev rast got.” ¹⁹Jinikê jê re got: “Ezxadim, ez dibînim ku tu pêxemberek î. ²⁰Bav û kalên me li vî çiyayî perizîn*, lê hûn dibêjin cihê ku divê mirov lê biperize li Orşelîmê ye.” ²¹Îsa jê re got: “Sitiyê, ji

min bawer be wext tê, wê gavê hûnê ne li vî çiyayî û ne jî li Orşelîmê biperizin Bav. ²²Hûn diperizin wî yê ku hûn pê nizanin, lê em diperizin wî yê ku em pê dizanin, çimkî rizgarî* jî Cihûyan tê. ²³Lê belê wext tê û niha ye, wextê yên ku bi rastî diperizin, bi ruh û bi rastiyê ewê biperizin Bav. Çimkî yên ku Bav li wan digere ew in ku bi vî awayî diperizin wî. ²⁴Xwedê ruh e û yên ku diperizin wî, divê bi ruh û bi rastiyê biperizin wî.” ²⁵Jinikê jê re got: “Ez dizanim ku Mesîh,” — yê ku jê re ‘Yê Bijartî*’ dibêjin — “wê were û gava ku ew bê, ewê her tiştî nîşanî me bide.” ²⁶Îsa jê re got: “Ez, yê ku bi te re dipeyivim, ez ew im.”

²⁷Di vê navê de şagirtên Îsa hatin. Ew gelek şaş man ku ew bi jinekê re dipeyive, lê kesî negot: “Tu li çi digerî?” an “Ji bo çi tu bi wê re dipeyivî?” ²⁸Îcar jinikê cêrê xwe danî, çû bajêr û ji xelkê re got: ²⁹“Werin, wî mirovî bibînin, yê ku hemû tiştên ku min berê kiribûn jî min re gotin. Gelo Mesîh ev e?” ³⁰Xelk jî bajêr derketin û ber bi Îsa ve dihatin.

³¹Di vê navê de şagirtên wî jê lava dikirin û digotin: “Mamoste, tişteki bixwe!” ³²Lê Îsa jî wan re got: “Xwarîneke min e ku hûn pê nizanin heye.” ³³Şagirtan jî hevdû pirsî: “Gelo kesekî jê re xwarin aniye?”

³⁴Îsa jî wan re got: “Xwarina min ew e, ku ez bi daxwaza wî yê ku ez şandime bikim û karên wî pêk bînim. ³⁵Ma hûn bi xwe nabêjin: ‘Hê jî wextê palehiyê re çar meh hene’? Va ye, ez jî we re dibêjim, çavên xwe vekin û li zeviyên* ku zer bûne, jî dirûtinê re amade ne binihêrin. ³⁶Yê ku

didirû heqê xwe distîne û ji bo jiyana herheyî ber dicivîne, da hem ê ku diajo û hem ê ku didirû bi hev re dilgeş bibin. ³⁷Çimkî li vir peyva ‘Yek diajo û yek didirû’ rast e: ³⁸Min hûn şandin ku hûn zeviya ku hûn di ber de nexebitîne bidirûn; hinekên din di ber de xebitîn û hûn li ser xebata wan rûniştin.”

Xelkê Sameriyê baweriyê bi Îsa tînin

³⁹Gelek Sameriyên ku ji wî bajarî bûn, li ser şahidiya`jinikê ya ku digot: “Hemû tiştên ku min berê kiribûn wî ji min re gotin” bawerî bi Îsa anîn. ⁴⁰Îcar dema ku Samerî hatin ba wî, jê lava kirin ku ew li ba wan bimîne. Ew jî du rojan li wê derê ma. ⁴¹Gelekên din jî li ser gotina wî bawerî anî ⁴²û wan ji jinikê re got: “Êdî bawer-kirina me ne li ser gotina te ye, çimkî me bi xwe bihîst û em dizanin ku bi rastî jî Xilaskarê dinyayê ev e.”

Îsa kurê karmendekî qenc dike

⁴³Piştî van herdu rojan Îsa ji wir çû Celîlê. ⁴⁴Îsa bi xwe bûbû şahid ku rûmeta* pêxemberekî li welatê wî tune. ⁴⁵Îcar dema ku ew hat Celîlê, Celîliyan ji dil ew qebûl kir. Çimkî ew bi xwe jî li Orşelîmê beşdarî Cejina Derbasbûnê bûbûn û tiştên ku wî kiribûn, dîtibûn.

⁴⁶Ew dîsa hat Qenaya Celîlê ku wî li wê derê av kiribû şerab. Li wir karmendekî* padîşah hebû ku kurê wî li Kefernahûmê nexweş bû. ⁴⁷Dema

wî bihîst ku Îsa ji Cihûstanê hatiye Celîlê, ew hat ba Îsa û jê lava kir ku kurê wî qenc bike; çimkî ew li ber mirinê bû. ⁴⁸Îsa ji wî re got: “Heta ku hûn nîşan û karên mezin nebînin, hûn baweriyê naynin.” ⁴⁹Karmendê padişah jê re got: “Ezbenî, beriya ku kurikê min bimire, xwe bigihîne ser.” ⁵⁰Îsa lê vegerand û got: “Here, kurê te dijî.” Zilam* bawerî bi peyva ku Îsa jê re gotibû anî û çû. ⁵¹Hê ew negihîştibû jêr, xulamên wî hatin pêşiya wî û jê re gotin: “Kurê te dijî.” ⁵²Wî ji xulamên xwe pirsî, ka kurê wî di kîjan saetê de ber bi qencbûnê çûye. Wan jê re got: “Duh piştî nîvro saet di yekê de, taya wî ew berda.” ⁵³Wê gavê bavê kurik fêr kir ku di wî çaxî de Îsa jê re gotibû: “Kurê te dijî.” Îcar wî û tevahiya malîyên wî bawerî anîn. ⁵⁴Ev nîşana diduyan bû ku çaxê Îsa ji Cihûstanê, hatibû Celîlê raber kir.

Nexweşê sî û heşt salan qenc dibe

5 Piştî vê yekê cejineke Cihûyan hat û Îsa hilkişiya Orşelîmê.

²Li Orşelîmê, li ber Dergehê Miyê hewzek — bi Îbranî jê re Beythasta tê gotin — bi pênc eywanan hebû. ³Di wan eywanan de komeke mezin e nexweşan: Kor, şil û şeht û felcî vedizeliyan. Ew li benda çeliqandina avê diman. ⁴Çimkî dem bi dem milyaketekî Xudan* diket avê û ew diçeliqand. Piştî çeliqandinê, kesê ku berî hemûyan biketa avê, ew ji nexweşiya xwe rizgar* dibû. ⁵Mirovek li wê derê hebû ku ji sî û heşt salan ve nexweş bû.

⁶Îsa ew vezelandî dît û dizanibû ku ji demeke dirêj ve ye ku ew nexweş e. Wî jê re got: “Ma tu dixwazî qenc bibî?” ⁷Mirovê nexweş lê vegerand û got: “Ezbenî, kesekî min î ku gava av diçeliqe min bixe hewzê tune. Dema ku ez dikim xwe biavêjimê, yekî din beriya min xwe diavêjê.” ⁸Îsa jê re got: “Rabe, doşeka xwe rake û rêve here.” ⁹Di wê gavê de zilam qenc bû, doşeka xwe rakir û rêve çû.

Îcar ew roj Şemî bû. ¹⁰Li ser vê yekê Cihûyan ji wî mirovê ku qenc bûbû re got: “Îro Şemî ye! Nabe ku tu doşeka xwe rakî.” ¹¹Wî bersîva wan da: “Wî mirovê ku ez qenc kirime ji min re got: ‘Doşeka xwe rake û rêve here.’” ¹²Wan jê pirsî: “Ew kî ye ku ji te re got: ‘Doşeka xwe rake û rêve here’?” ¹³Lê mirovê ku hatibû qenckirin, nizanibû yê ku ew qenc kiribû kî ye, çimkî li wê derê gelek mirov civiyabûn û Îsa jî xwe dabû aliyekî. ¹⁴Piştî vê yekê Îsa ew li Perestgehê dît û jê re got: “Binihêre, tu qenc bûyî! Êdî gunehan neke, da ku tişteki hê xerabtir neyê serê te.”

¹⁵Zilam çû ji Cihûyan re got, yê ku ew qenc kiriye Îsa ye. ¹⁶Ji bo vê yekê êdî Cihûyan cefa didan Îsa, çimkî wî ev kar di roja* Şemiyê de dikirin. ¹⁷Hingê Îsa bersîva wan da: “Bavê min herdem dixebite, ez jî dixebitim.” ¹⁸Li ser vê yekê Cihû hê bêtir xebitîn ku wî bikujin. Çimkî wî ne bi tenê roja Şemiyê şkandibû, lê wî gotibû: “Xwedê bavê min e” û xwe bi Xwedê re kiribû yek.

Xwedê desthilatî daye Îsa

¹⁹Ji bo vê yekê Îsa ji wan re got: “Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim ku Kur nikare tiştekî ji ber xwe bike, lê tenê tiştên ku ew dibîne Bav dike ew jî wan dike. Bav çi bike Kur jî wusa dike. ²⁰Çimkî Bav ji Kur hez dike û hemû tiştên ku dike nîşanî wî dide. Ewê tiştên hê meztir nîşanî wî bide û hûnê lê ecêbmayî bimînin. ²¹Çawa ku Bav dikare miriyan rake û jiyanê bide wan, herweha Kur jî dikare, yên ku ew dixwaze, bide jiyan. ²²Çimkî Bav li tu kesî hukum nake, lê hemû desthilatiya hukumkirinê daye Kur, ²³da ku çawa her kes ji Bav re hurmetê dike, wusa ji Kur re jî hurmetê bike. Yê ku ji Kur re hurmetê neke, ji Bavê ku ew şandiye re jî hurmetê nake.

²⁴“Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim: Her kesê ku guhê xwe bide gotinên min û bi yê ku ez şandime baweriyê bîne, jiyanê wî ya herheyî heye; ew nayê hukumkirin, lê ew ji mirinê gihîştîye jiyanê. ²⁵Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim: Wext tê, niha wext e; wê mirî dengê Kurê Xwedê bibihîzin û yên ku dibihîzin wê bijîn. ²⁶Çimkî çawa ku Bav serkaniya jiyanê ye, bi vî awayî wî kir ku Kur jî serkaniya jiyanê be. ²⁷Wî desthilatiya hukumkirinê jî da wî. Çimkî ew Kurê Mirov e. ²⁸Li vê yekê şaş nemînin, çimkî ew dem tê ku hemû kesên ku di goran de ne wê dengê wî bibihîzin ²⁹û derkevin. Yên ku qencî kirine wê ji bo jiyanê, yên ku xerabî kirine wê ji bo ku li wan bê hukumkirin, rabin.

³⁰“Ez nikarim tiştekî ji ber xwe bikim; wek ku

ez dibihîzim ez hukum dikim. Hukumkirina min rast e, çimkî ez ne li xwestina xwe, lê li xwestina yê ku ez şandime digirim.

Şahidiya ji bo Îsa

³¹“Heke ez ji bo xwe şahidiyê bikim, şahidiya min ne rast e. ³²Lê yekî din heye ku ji bo min şahidiyê dike û ez dizanim ew şahidiya ku ew ji bo min dike rast e. ³³We mirov şandin ba Yûhenna û wî şahidiya rastiyê kir. ³⁴Lê ez şahidiya ku ji mirov tê naxwazim, lê belê ji bo ku hûn rizgar bibin ez van dibêjim. ³⁵Yûhenna çirayeke pêketî ye ronahîdar bû. We jî xwest ku hûn ji bo demekê bi vê ronahiya wî dilgeş bibin. ³⁶Lê belê şahidiya min di ser şahidiya Yûhenna re ye. Çimkî ew karên ku Bav spartine min da ku ez pêk bînim, ew karên ku ez dikim, ji bo min şahid in ku Bav ez şandime. ³⁷Û Bavê ku ez şandime bi xwe jî ji bo min şahidî kiriye. We tu demê ne dengê wî bihîstiye û ne jî rûyê wî dîtiye. ³⁸Û peyva* wî di dilê we de nâmîne, çimkî hûn bawerî bi yê ku wî şandiye naynin. ³⁹Hûn li Nivîsînên Pîroz dikolin, çimkî hûn dibêjin qey jiyanê we ya herheyî di wan de ye û ew bi xwe jî şahidiya min dikin. ⁴⁰Lê hûn naxwazin werin ba min, da ku jiyanê we hebe.

⁴¹“Ez rûmeta* ku ji mirov tê naxwazim. ⁴²Lê ez bi we dizanim, ez dizanim ku di dilê we de hezkirina Xwedê tune. ⁴³Ez bi navê Bavê xwe hatim û hûn min qebûl nakin; heke yekî din bi navê xwe were, hûnê wî qebûl bikin. ⁴⁴Hûn ên ku

rûmetê didin hev û li rûmeta ku ji Xwedayê bi tenê tê nagerin, hûnê çawa baweriyê bi min binin? ⁴⁵Nefikirin ku ezê we li ber Bav sûcdar bikim; yê ku we sûcdar dike Mûsa ye, yê ku we hêviya xwe bi wî ve girêdaye. ⁴⁶Heke we bawerî bi Mûsa bianiya, we wê bawerî bi min jî bianiya, çimkî wî li ser min nivîsiye. ⁴⁷Lê heke hûn bi nivîsînên wî baweriyê neynin, hûnê çawa bi gotinên min baweriyê binin?”

Îsa pênc hezar kesan têr dike

6 Piştî vê yekê Îsa derbasî aliyê din ê Gola Celîlê bû ku jê re Teberiya tê gotin. ²Elaleteke mezin dabû pey wî, çimkî ew nîşan dîtibûn ku wî li ser nexweşan raber kiribûn. ³Îsa derket serê çiyê û li wê derê bi şagirtên xwe re rûnişt. ⁴Cejina Cihûyan a Derbasbûnê nêzîk bû.

⁵Gava Îsa li dora xwe nihêrt, wî dît ku elaleteke mezin ber bi wî ve tê. Îsa ji Fîlîpo re got: “Emê nêr ji ku derê bikirin, ji bo ku ev mirov bixwin?” ⁶Wî ev ji bo ku Fîlîpo biceribîne gotibû, çimkî wî dizanibû ku ewê çi bike. ⁷Fîlîpo bersîva wî da: “Ji bo ku ji her yekî re pariyek bikeve bi du sed zîvî* jî nan têra wan nake!” ⁸Ji şagirtan yekî, birayê Şimûn-Petrûs, Endrawîs ji wî re got: ⁹“Li vir lawikek heye ku pênc nanên wî yên cehî û du masiyên wî hene, lê ji bo evqas mirov ev çi ye!”

¹⁰Îsa got: “Mirovan li erdê bidin rûniştin.” Îcar li wir gelek geya hebû; ev mêrên ku hejmara wan li dora pênc hezar kesan bû, rûniştin. ¹¹Hingê Îsa nan hildan, piştî ku şikir kir, ew li kesên

rûniştî belav kirin. Bi vî awayî bi qasî ku wan xwest, wî masî jî dan wan. ¹²Û piştî ku her kesî têr xwar, Îsa ji şagirtên xwe re got: “Wan pariyên ku mane bidin hev, bila tiştek ziyan nebe.” ¹³Şagirtan jî ew berhev kirin û ji ber wan ên ku pênc nanên cehî xwaribûn, diwanzdeh selik ji pariyan tije kirin.

¹⁴Dema ku van mirovan ev nîşana ku Îsa raber kir dîtin, wan got: “Bi rastî jî ew pêxemberê ku wê bihata dinyayê, ev e!” ¹⁵Li ser vê yekê Îsa têgihîşt ku ewê bîn û ji bo ku wî bikin padîşah bi zorê bibin; dîsa ew bi serê xwe hilkişiya çiyê.

Îsa li ser avê rêve diçe

¹⁶Dema ku bû êvar, şagirtên wî daketin jêr û çûn golê. ¹⁷Ew li qeyikekê siwar bûn û ji bo ku derbasî Kefernahûma aliyê din ê golê bibin, ketin rê. Êdî tarî ketibû erdê û hê jî Îsa nehatibû ba wan. ¹⁸Golê ji ber bagereke xurt pêl dida. ¹⁹Dema ku ew bi qasî pênc şeş kîlometreyan pêşve çûn, wan dît ku Îsa li ser golê rêve diçe û ber bi qeyikê ve tê. Ew tirsiyan, ²⁰lê Îsa ji wan re got: “Netirsîn, ez im!” ²¹Îcar wan xwest ku wî bixin qeyikê. Qeyik di cih de gihîşt wî aliyê ku wan dixwest herinê.

Mirov li Îsa digerin

²²Dotira rojê, mirovên ku li aliyê din ê golê diman, dîtin ku li wê derê qeyikek bi tenê heye û Îsa bi şagirtên xwe re li qeyikê siwar nebûye, lê

şagirtên wî bi serê xwe çûne. ²³Ji aliyê din de, qeyikên ku ji Teberiyayê hatibûn, gihîştibûn nêzîkî wê dera ku piştî şikirkirina Xudan, lê nan hatibû xwarin. ²⁴Dema mirovan dît ku ne Îsa û ne jî şagirtên wî li wê derê ne, ew bi xwe li qeyikan siwar bûn û ji bo ku li Îsa bigerin çûn Kefernahûmê.

Nanê jiyana herheyî

²⁵Dema ku wan Îsa li aliyê din ê golê dît, wan jê re got: “Mamoste tu kengê hatî vê derê?” ²⁶Îsa bersîva wan da: “Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim: hûn li min digerin, ne ji ber ku we nîşan dîtine, lê ji ber ku we ji nan xwar û hûn têr bûn. ²⁷Ji bo xwarina fanî nexebitin, lê ji bo xwarina ku ji bo jiyana herheyî dimîne bixebitin, wê Kurê Mirov wê bide we; çimkî Bav Xwedê ji bo wî mora xwe lêxistiye.”

²⁸Wan jê pirsî: “Divê em çi bikin, ji bo ku em karên Xwedê bi cih bin?” ²⁹Îsa bersîva wan da: “Karê Xwedê ev e ku hûn baweriyê bi wî kesî bin ku wî şandiye.” ³⁰Li ser vê yekê wan jê re got: “Ku wusa ye tê çi nîşanê raber bikî, da ku em bibînin û baweriyê bi te bin? Tê çi karî bikî?” ³¹Bav û kalên me li çolê manna* xwarin. Çawa ku hatiye nivîsîn: ‘Wî ji bo xwarina wan, ji ezmanan nan da.’”

³²Îsa ji wan re got: “Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim, ew ne Mûsa bû ku ji ezmanan nan da we, lê Bavê min e ku nanê rastîn ji ezmanan dide we. ³³Çimkî nanê Xwedê ew e ku ji ezmanan tê xwarê û jiyanê dide dinyayê.” ³⁴Wan lê vegerand

û got: “Ezbenî, hergav vî nanî bide me.”

³⁵Îsa ji wan re got: “Nanê jiyanê ez im; her kesê ku were ba min, qet birçî nabe û her kesê ku baweriyê bi min bîne, tu caran tî nabe. ³⁶Lê wek ku min ji we re got, we ez dîtîm, lê hê hûn baweriyê naynin. ³⁷Hemû yên ku Bav dide min, wê bên ba min û her kesê ku were ba min, ez wî qet nazivirînim. ³⁸Çimkî ez ji ezmanan hatim xwarê, ne ji bo ku bi daxwaza xwe bikim, lê ji bo ku ez bi daxwaza yê ku ez şandim bikim. ³⁹Daxwaza yê ku ez şandim ev e, ku ez ji hemûyên ku wî dane min yekî winda nekim, lê di Roja Dawîn de wî rakim. ⁴⁰Çimkî daxwaza Bavê min ev e, ku her kesê Kur bibîne û baweriyê bi wî bîne, jiyanê wî ya herheyî hebe. Û di Roja Dawîn de ezê wî rakim.”

⁴¹Cihûyan li pey wî kirin mirîn*, çimkî wî got: “Nanê ku ji ezmanan hat xwarê ez im.” ⁴²Wan got: “Ma ev ne Îsayê kurê Ûsiv e ku em diya wî û bavê wî nas dikin? Ma çawa dibe ku ew niha dibêje: ‘Ez ji ezmanan hatim xwarê?’”

⁴³Îsa bersîv da û ji wan re got: “Di nav xwe de nekin mirînî. ⁴⁴Tu kes nikare bê ba min, heta Bavê ku ez şandim wî ber bi min ve nekişîne. Û di Roja Dawîn de ezê wî rakim. ⁴⁵Li ba pêxemberan hatiye nivîsîn: ‘Wê hemû ji aliyê Xwedê ve bên hînkirin.’ Her kesê ku ji Bav bibihîze û hîn bibe, tê ba min. ⁴⁶Ev nayê wê manê ku kesî Bav dîtîyê. Bi tenê yê ku ji Xwedê ye, wî Bav dîtîye. ⁴⁷Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim, yê ku baweriyê bîne jiyanê wî ya herheyî heye. ⁴⁸Nanê jiyanê ez im. ⁴⁹Bav û kalên we li çolê manna* xwarin, lê belê

ew mirin. ⁵⁰Ev e ew nanê ku ji ezmanan hatiye xwarê, da her kesê ku jê bixwe, nemire. ⁵¹Ew nanê jîndar ê ku ji ezmanan hatiye xwarê ez im. Her kesê ku ji vî nanî bixwe, wê her û her bijî û nanê ku ezê ji bo jiyana dinyayê bidim, bedena min e.”

⁵²Li ser vê yekê Cihûyan di nav xwe de devjenî kirin û gotin: “Ev mirov çawa dikare bedena xwe bide me ku em bixwin?” ⁵³Îsa ji wan re got: “Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim, heta ku hûn bedena Kurê Mirov nexwin û xwîna wî venexwin, wê jiyana we nebe. ⁵⁴Her kesê ku bedena min dixwe û xwîna min vedixwe, jiyana wî ya herheyî heye û di Roja Dawîn de ezê wî rakim. ⁵⁵Çimkî bedena min xwarina rastîn, xwîna min jî vexwarina rastîn e. ⁵⁶Her kesê ku bedena min dixwe û xwîna min vedixwe bi min re dimîne, ez jî bi wî re dimînim. ⁵⁷Çawa Bavê ku serkaniya jiyanê ye ez şandim û ez bi destê Bav dijîm. Bi vî awayî her kesê ku min bixwe, wê bi destê min bijî. ⁵⁸Nanê ku ji ezmanan hatiye xwarê ev e. Ne wek mannayê* ku bav û kalan xwar û mirin. Her kesê ku vî nanî bixwe wê her û her bijî.” ⁵⁹Îsa ev peyv, dema ku li Kefernahûmê hîn dikir, di kinîştê* de gotin.

Peyvên jiyana herheyî

⁶⁰Gelek ji şagirtên wî, dema ku ev peyv bihîstin, gotin: “Ev peyv gelek dijwar e! Kî dikare guhdarî bike?” ⁶¹Lê Îsa dizanibû ku şagirt li ser vê yekê dimirmirin*, wî ji wan re got: “Ma ev dibe sedemê ku hûn ji rê derkevin? ⁶²Lê ku hûn bibînin Kurê

Mirov derdikeve cihê ku berê lê bû, wê çawa bibe? ⁶³Yê ku jiyanê dide Ruh e; beden qet bi kêrî tiştekî nayê. Peyvên ku min ji we re gotine, ruh û jiyan in. ⁶⁴Lê yên ku di nav we de baweriyê naynin hene.” Çimkî Îsa ji serî de dizanibû ku kê bawerî neaniye û kî wê wî bide dest. ⁶⁵Û wî got: “Ji ber vê yekê min ji we re got heta ku ji aliyê Bav ve neyê dayîn, tu kes nikare were ba min.”

⁶⁶Li ser vê yekê, ji şagirtên wî gelek kes zivirîn û êdî bi wî re nedigeriyan. ⁶⁷Îcar Îsa ji diwanzdehan pirsî: “Ma hûn jî dixwazin ku herin?” ⁶⁸Şimûn-Petrûs bersîva wî da: “Ya Xudan, emê herin ba kê? Gotinên jiyana herheyî bi te re ne. ⁶⁹Û me jî bawerî aniye û em dizanin ku Pîrozê* Xwedê tu yî.” ⁷⁰Îsa li wan vegerand û got: “Ma min hûn her diwanzdeh nebijartin? Lê belê yek ji we Îblîs* e.” ⁷¹Wî li ser Cihûdayê* kurê Şimûnê Îsxeryotî digot. Bi ser ku ew yek ji diwanzdehan jî bû, yê ku wê Îsa bida dest, ew bû.

Îsa û birayên xwe

7 Piştî vê yekê Îsa li Celîlê digeriya. Wî nedixwest ku di Cihûstanê de bigere, çimkî Cihû li kuştina wî digeriyan. ²Gava Cejina* Holikçêkirinê ya Cihûyan nêzîk bû, ³birayên wî jê re gotin: “Ji vir derkeve û here Cihûstanê, da ku şagirtên te karên ku tu dikî bibînin. ⁴Çimkî mirovekî ku dixwaze bi eşkereyî xwe bide naskirin, kirinên xwe venaşêre. Madem ku tu van karan dikî, xwe nîşanî dinyayê bide.” ⁵Çimkî birayên wî jî bawerî pê nedianîn. ⁶Îsa ji wan re got: “Wextê min hê

nehatiye, lê ji bo we hergav çêdibe. ⁷Dinya nikare ji we nefret bike, lê ji min nefret dike, çimkî ez şahidiyê dikim ku karên dinyayê xerab in. ⁸Hûn bi xwe herin vê cejinê, lê ez niha nayême. Çimkî hê wextê min bi tevahî nehatiye.” ⁹Ew weha peyivî û li Celîlê ma.

Îsa beşdarî cejinê dibe

¹⁰Lê piştî ku birayên wî çûn cejinê, ew jî rabû çû, lê belê ne bi eşkereyî, ji dizî ve. ¹¹Di vê navê de Cihû di cejinê de lê digeriyan û digotin: “Ew li ku derê ye?” ¹²Di nav elaletê de li ser wî gelek tişt dihatin gotin. Hinekan digot: “Ew mirovekî qenc e,” hinekan jî digot: “Na, ew xelkê ji rê derdixe.” ¹³Lê ji tirsê Cihûyan, kesî nediwêrî bi eşkereyî li ser wî bipeyive.

¹⁴Îcar di nivê cejinê de Îsa derket Perestgehê û dest bi hînkirinê kir. ¹⁵Cihû lê şaş mabûn û digotin: “Ev mirovê nexwendî çawa evqas nivîsînan dizane?” ¹⁶Îsa bi vî awayî bersîva wan da û got: “Hînkirina min ne ji min, lê ji yê ku ez şandime tê. ¹⁷Heke mirovek bixwaze bi daxwaza Xwedê bike, wê bizane ku hînkirina min ji Xwedê ye, an ez ji ber xwe dipeyivim. ¹⁸Yê ku ji ber xwe dipeyive, li mezinahiya xwe digere; lê kesê ku li mezinahiya yê ku ew şandiye digere, ew rast e û li ba wî xapandin tune. ¹⁹Ma Mûsa Şerîet* neda we? Dîsa jî kes ji we Şerîetê bi cih nayne. Çima hûn li kuştina min digerin?” ²⁰Xelkê bersîva wî da: “Tu bi cinan* ketiyî! Kî li kuştina te digere?” ²¹Îsa li wan vegerand û got: “Min karekî nedîtî kir, hûn

hemû lê şaş man. ²²Mûsa sinetkirin da we — ev jî ne ji Mûsa, lê ji bav û kalan e — û hûn roja* Şemiyê mirovekî sinet dikin. ²³Madem hûn ji bo ku Şerîeta Mûsa xera nebe, roja Şemiyê mirov sinet dikin, ji bo ku min di roja Şemiyê de mirovek yekser qenc kiriye, hûn çima li min hêrs dibin? ²⁴Li gor dîtinê hukum nekin, lê li gor rastiyê hukum bikin.”

Ma dibe ku ev Mesîh be?

²⁵Hingê hinek mirovên ku ji Orşelîmê bûn gotin: “Ma ev ne ew kes e ku li kuştina wî digerin? ²⁶Û va ye, li vir ew bi eşkereyî dipeyive û tu kes jî jê re tişteki nabêje. Gelo serekan bi rastî fêm kiriye ku ew Mesîh e? ²⁷Lê em dizanin ku ev mirov ji ku derê tê. Gava ku Mesîh were, wê kes nizanibe ku ew ji ku derê tê.”

²⁸Li ser vê yekê, dema ku Îsa di Perestgehê de hîn fikir, bi dengekî bilind got: “Naxwe hûn bi min dizanin û hûn dizanin ku ez ji ku derê têm! Lê ez ji ber xwe nehatime. Yê ku ez şandime rastî ye, lê hûn bi wî nizanin. ²⁹Ez bi wî dizanim, çimkî ez ji wî me û wî ez şandime.”

³⁰Li ser vê yekê ew xebitîn ku Îsa bigirin, lê kesî dest neavêt wî, çimkî hê wextê wî nehatibû. ³¹Lê gelek jî elaletê bawerî bi wî anîn û gotin: “Ma gava ku Mesîh were, wê ji kirinên vî bêtir nîşanan raber bike?”

Parêzgerên ku ji bo girtina Îsa tên şandin

³² Tiştên ku xelkê li ser Îsa digotin Fêrisiyan bihîst. Li ser vê yekê Fêrisî û serekên kahînan ji bo girtina wî parêzger şandin. ³³ Îsa got: “Hê ji bo demeke kurt ez bi we re me; di pey de ezê herim ba yê ku ez şandime. ³⁴ Hûnê li min bigerin, lê hûn min nabînin; cihê ku ezê lê bim, hûn nikarin bînin.” ³⁵ Ji bo vê yekê Cihûyan ji hev re got: “Ev mirov wê here ku derê ku emê wî nebînin? An ku niyeta wî heye here ba gelê me yê ku li nav Yewnaniyan* belav bûye û Yewnaniyan hîn bike? ³⁶ Mana peyvên ‘Hûnê li min bigerin, lê hûn min nabînin, cihê ku ezê lê bim, hûn nikaribin bînin’ çi ye?”

Çemên ava jiyanê

³⁷ Di roja dawîn û herî girîng a cejinê de Îsa şipiya rawesta û bi dengekî bilind got: “Heke yek tî be, bila were ba min û vexwe. ³⁸ Her kesê ku baweriyê bi min bîne, wek ku di Kitêba Pîroz de hatiye gotin: ‘Wê ji dilê wî çemên ava ku jiyanê didin biherikin.’ ” ³⁹ Îsa ev peyv li ser wî Ruhê* Pîroz got, yê ku, wan ên bawerî bi wî dianîn wê bîstandana. Çimkî Ruh hê nehatibû dayîn, ji ber ku hê Îsa nehatibû birûmetkirin.

Dubendiya di nav elaletê de

⁴⁰ Dema ku wan ev gotin bihîstin, hinekan ji elaletê got: “Bi rastî jî ev ew pêxember e.”

⁴¹Hinekan jî got: “Ev Mesîh e,” lê hinekên din jî gotin: “Mà Mesîh wê ji Celîlê bê? ⁴²Ma Kitêba Pîroz nabêje ku Mesîh wê ji nifşê Dawid were û wê ji gundê ku Dawid lê jiyaye, ji Beytlehmê bê?” ⁴³Bi vî awayî di nav elaletê de, li ser wî dubendî çêbû. ⁴⁴Hinekan ji wan xwestin wî bigirin, lê tu kesî destê xwe dirêjî wî nekir.

Lihevnekirina Cihûyan

⁴⁵Di vê navê de parêzger vegeriyan ba Fêrisî û serekên kahînan. Wan ji parêzgeran pirsî: “We çima ew neanî?” ⁴⁶Parêzgeran bersîva wan da: “Tu mirov, tu car mîna vî mirovî nepeyivîne!” ⁴⁷Fêrisiyan got: “Naxwe, wî hûn jî xapandine?” ⁴⁸Ma ji serek û ji Fêrisiyan tu kesî bawerî bi wî aniye? ⁴⁹Lê ev xelkê ku bi Şerîetê nizane xezeblêbûyî ye.” ⁵⁰Nîkodêmo, yê ku berê çûbû ba Îsa û ji Fêrisiyan bû, ji wan re got: ⁵¹“Gelo Şerîeta me, heta ku guhdariya mirovekî neke û nizanibe ku ew çî dike, ma li wî hukum dike?” ⁵²Wan lê vegerand û got: “Ma naxwe tu jî ji Celîlê yî? Lê bikole, tê bibînî ku ji Celîlê tu pêxember dernakevin.”

Jina gunehkar tê efûkirin

⁵³Û her kes çû mala xwe,
8 Îsa jî çû Çiyayê Zeytûnê. ²Serê sibê zû ew dîsa vegeriya Perestgehê, xelk hemû hat ba wî. Ew rûnişt û wî dest pê kir ew hîn kirin. ³Şerîetzan* û Fêrisiyan jineke ku li ser zînayê hatibû girtin

anîn û li holê dan rawestandin. ⁴Wan jê re got: “Mamoste, dema ku vê jinê zîna fikir, hat girtin. ⁵Di Şerîetê de, Mûsa li me emir kiriye ku em ên weha bidin ber keviran. Lê tu çî dibêjî?” ⁶Wan ev ji bo ceribandina Îsa got, da ku wî sûcdar derxin. Lê Îsa xwe xwar kir û bi tiliya xwe li ser erdê nivîsî. ⁷Cardin li ser pirsîna wan, wî serê xwe rakir û ji wan re got: “Di nav we de kî bêguneh e, bila kevîrê pêşî ew biavêje wê.” ⁸Û dîsa wî xwe xwar kir û bi tiliya xwe li ser erdê nivîsî. ⁹Lê dema ku wan ev bihîst, ji mezinan bigire heta yê paşî yek bi yek derketin. Îsa bi serê xwe ma û jinik jî li wê derê, li pêş wî li ser lingan bû. ¹⁰Îsa serê xwe rakir û ji wê re got: “Sitiyê, ka ew li ku derê ne? Kesî tu hukum nekirî?” ¹¹Jinikê got: “Tu kesî, Ez xadim!” Û Îsa got: “Ez jî te hukum nakim; here û êdî ji niha pê ve gunehan neke.”

Ronahiya dinyayê

¹²Îsa dîsa bi wan re peyivî û got: “Ez ronahiya dinyayê me; her kesê ku li pey min were, wê tu caran di tariyê de rêve neçe, lê wê bibe xwedî ronahiya jiyane.” ¹³Fêrisîyan lê vegerand û got: “Tu şahidiya xwe dikî; şahidiya te ne rast e.” ¹⁴Îsa bersîv da û ji wan re got: “Heke ez bi xwe şahidiya xwe bikim jî, şahidiya min rast e; çimkî ez dîzanim ku ez ji ku derê hatim û diçim ku derê. Lê belê hûn nizanin ku ez ji ku derê tîm an diçim ku derê. ¹⁵Hûn li gor ku çav dibîne hukum dikin, lê ez li tu kesî hukum nakim. ¹⁶Lê heke ez hukum bikim jî, hukumkirina min rast e; çimkî

ez ne bi tenê me, ez û Bavê ku ez şandime em bi hev re ne. ¹⁷Di Şerîeta we de jî hatiye nivîsîn ku şahidiya du kesan rast e. ¹⁸Ez şahidiya xwe dikim û Bavê ku ez şandime jî şahidiya min dike.”

¹⁹Li ser vê yekê wan jê pirsî: “Bavê te li ku derê ye?” Îsa bersîva wan da: “Hûn ne min nas dikin ne jî Bavê min. Heke we ez nas bikirama, weyê Bavê min jî nas bikira.” ²⁰Îsa ev peyvên ha çaxê li Perestgehê hîn dikir, li cihê ku lê pere dicivandin gotin, lê kesî ew negirt, çimkî hê wextê wî nehatibû.

Hûn nikarin bên cihê ku ez diçimê

²¹Wî dîsa ji wan re got: “Ez diçim; hûnê li min bigerin û hûnê di nav gunehên xwe de bimirin. Hûn nikarin bên cihê ku ez diçimê.” ²²Li ser vê yekê Cihûyan weha got: “Ma ewê xwe bikuje ku dibêje: ‘Hûn nikarin bên cihê ku ez diçimê’?”

²³Îsa ji wan re got: “Hûn ji jêr in, ez ji jor im; hûn ji vê dinyayê ne, lê ez ne ji vê dinyayê me. ²⁴Ji ber vê yekê min ji were got ku hûnê di nav gunehên xwe de bimirin. Heke hûn baweriyê neynin ku Ez Ew im, hûnê di nav gunehên xwe de bimirin.” ²⁵Îcar wan jê pirsî: “Tu kî yî?” Îsa ji wan re got: “Ez tam ew im, yê ku ez ji we re dibêjim. ²⁶Gelek tişt hene ku ez li ser we bêjim û li we hukum bikim; lê yê ku ez şandime rastî ye û bi tenê tiştên ku min ji wî bihîstine, ez ji dinyayê re dibêjim.”

²⁷Wî li ser Bav ji wan re got, lê wan fêhm nekir. ²⁸Hingê Îsa ji wan re got: “Dema ku hûn Kurê Mirov rakin jorê, hûnê bizanin ku Ez Ew im û

min qet tu tişt ji ber xwe nekiriye; lê ev tiştên ha wek ku Bav hînî min kirine ez dibêjim. ²⁹Û yê ku ez şandime bi min re ye û wî ez bi tenê nehiştme. Çimkî ez her gav wan karên ku bi wî xweş in, dikim.” ³⁰Dema ku Îsa weha peyivî, gelek kesan bawerî bi wî anî.

Rastî wê we azad bike

³¹Îsa ji Cihûyên ku bawerî bi wî anîbûn re got: “Heke hûn bi gotina min bikin, bi rastî jî hûn şagirtên min in. ³²Hûnê bi راستیê bizanin û راستî wê we azad bike.” ³³Wan bersîva wî da: “Em ji dûndana Birahîm in û tu car em neketine bin nîrê tu kesî. Bi çi awayî tu dibêjî ‘Hûnê azad bibin’?”

³⁴Îsa li wan vegerand û got: “Bi راستî, bi راستî ez ji we re dibêjim, her kesê ku gunehan dike, ew bindestê gunehan e. ³⁵Yê bindest her û her di malê de namîne, lê kur her û her dimîne. ³⁶Ji bo vê yekê, heke Kurê Xwedê we azad bike, bi راستî hûnê azad bibin. ³⁷Ez dizanim ku hûn ji dûndana Birahîm in, lê dîsa jî hûn li kuştina min digerin. Çimkî hûn di dilê xwe de cih nadin peyva min. ³⁸Ez ji tiştên ku min li ba Bavê xwe dîtine dipeyivim, lê hûn tiştên ku we ji bavê xwe bihîstine dikin.”

Zarokên Îblîs

³⁹Wan bersîva Îsa da û jê re got: “Bavê me Birahîm e.” Îsa ji wan re got: “Heke hûn zarokên

Birahîm bûna, weyê karên ku Birahîm dikirin bikira. ⁴⁰Lê niha hûn li kuştina min digerin. Ez ew im, yê ku rastiya ji Xwedê bihîstiye ji we re gotiye. Birahîm bûya, ev yek nedikir. ⁴¹Hûn karên bavê xwe dikin.” Wan ji wî re got: “Em ji zînayê çênebûne! Bavekî me heye, ew jî Xwedê ye.” ⁴²Îsa ji wan re got: “Heke Xwedê Bavê we bûya, weyê ji min hez bikira, çimkî ez ji ba Xwedê hatime û niha ez li vir im. Ez ji ber xwe nehatime, lê wî ez şandime. ⁴³Çima hûn tiştên ku ez dibêjim fêm nakin? Çimkî hûn peyva min ranagirin. ⁴⁴Hûn ji bavê xwe Îblîs in û hûn dixwazin daxwazên bavê xwe bi cih bînin. Ew ji destpêkê ve qatil bû û tu caran nebû alîgirê rastiye, çimkî rastî li ba wî tune. Dema ku ew derewan dike, ji yê ku di dilê wî bi xwe de ne, dibêje. Ji ber ku ew derewkar e û bavê derewan e. ⁴⁵Lê ji bo ku ez rastiye dibêjim, hûn baweriyê bi min naynin. ⁴⁶Kî ji we dikare nîşan bide ku guneh li ba min heye? Madem ez rastiye dibêjim, çima hûn baweriyê bi min naynin? ⁴⁷Yê ku ji Xwedê be, gotinên Xwedê dibihîze; ji ber ku hûn ne ji Xwedê ne, hûn nabihîzin.”

Îsa û Birahîm

⁴⁸Cihûyan bersîva wî da û gotin: “Ma heqê me tunebû, dema ku me got, tu ji Sameriyê yî û tu bi cinan ketiyî?” ⁴⁹Îsa ji wan re got: “Ez bi cinan neketime; ez ji Bavê xwe re hurmetê dikim, lê hûn min biçûk dibînin. ⁵⁰Ez li mezinahiya xwe nagerim, lê yekî ku lê digere û hukum dike heye.

⁵¹ Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim, her kesê ku bi gotina min bike, ew tu car mirinê nabîne.”

⁵² Cihûyan jê re got: “Niha em dizanin ku tu bi cinan ketiyî! Birahîm jî mir, pêxember jî mirin. Û niha tu dibêjî, ‘Her kesê ku bi gotina min bike, tu car mirinê tam nake.’” ⁵³ Ma naxwe tu ji bavê me Birahîm meztir î? Ew mir. Pêxember jî mirin. Ma tu xwe kî dibînî?”

⁵⁴ Îsa bersîv da: “Heke ez xwe mezin bibînim, mezinahiya min ne tiştek e; yê ku min mezin dike Bavê min e ku hûn jê re dibêjin: ‘Ew Xwedayê me ye.’” ⁵⁵ Hûn wî qet nas nakin, lê ez wî nas dikim. Heke min bigota, ez wî nas nakim, ez jî wek we dibûm derewkar; lê ez wî nas dikim û bi gotina wî dikim. ⁵⁶ Bavê we Birahîm bi hêviya ku wê roja min bibîne dilşa bû; wî ew dît û dilgeş bû.” ⁵⁷ Li ser vê yekê Cihûyan jê re got: “Hê tu pêncî salî nînî; îcar te Birahîm jî dîtiye?” ⁵⁸ Îsa ji wan re got: “Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim, ji beriya bûyîna Birahîm ez ew im.” ⁵⁹ Wan kevîr hildan ji bo ku biavêjin wî, lê Îsa xwe veşart û ji Perestgehê derket derve.

Zilamekî kor dibîne

9 Gava ku Îsa derbas dibû, wî zilamek dît ku ji zikmakî ve kor bû. ² Şagirtên wî jê pirsîn: “Mamoste, kê guneh kir ku ev zilam kor hat dinyayê? Wî bi xwe an ku dê û bavên wî?” ³ Îsa bersîva wan da: “Ne wî guneh kir, ne jî dê û bavên wî, lê ji bo ku karên Xwedê li ser wî bên dîtin ew kor hat dinyayê. ⁴ Hê ku roj e divê em

karên ê ku ez şandime bikin. Şev tê, wê gavê kes nikare karekî bike. ⁵Heta ku ez li dinyayê bim, ez ronahiya dinyayê me.”

⁶Wî weha got û tif kir erdê, ji tifê herî çêkir û ew li çavê zilam da ⁷û jê re got: “Here xwe di hewza Sîlwamê” — ku di mana ‘Hatiye şandin’ de ye — “de bişo.” Ew jî çû serçavê xwe şûşt û bi çavên vebûyî vegehiya.

⁸Li ser vê yekê cîranên wî û kesên ku berê dîtibûn ku wî pars fikir, gotin: “Ew zilamê ku rûdinişt û pars fikir ma ne ev e?” ⁹Hinekan got: “Ev ew e,” hinekan jî got: “Ne ew e, lê dimîne wî.” Hingê zilam bi xwe got: “Ez ew im.” ¹⁰Îcar wan jê pirsî: “Ku wusa ye çavên te çawa vebûn?” ¹¹Wî bersîva wan da: “Zilamê ku jê re dibêjin Îsa herî çêkir û li çavên min da û ji min re got: ‘Here hewza Sîlwamê û xwe bişo. Ez jî çûm, min serçavê xwe şûşt û çavên min vebûn.’” ¹²Wan jê pirsî: “Ew li ku derê ye?” Wî got: “Ez nizanim.”

Fêrisî û zilamê qenckirî

¹³Wan ew zilamê ku berê kor bû, anîn ba Fêrisîyan. ¹⁴Îcar roja ku Îsa herî çêkir û çavên wî vekirin Şemî bû. ¹⁵Fêrisîyan dîsa jê pirsî, ka çawa çavên wî vebûne? Zilam ji wan re got: “Wî herî li çavên min da, min serçavê xwe şûşt û niha ez dibînim.” ¹⁶Hinekan ji Fêrisîyan got: “Ev mirov ne ji Xwedê ye, çimkî ew bala xwe nade Şemiyê.” Lê hinekan jî got: “Ma mirovekî gunehkar çawa dikare nîşanên weha raber bike?” Bi vî awayî di navbera wan de dubendî derket. ¹⁷Hingê

wan dîsa ji zîlamê ku berê kor bû pîrsî: “Tu li ser wî yê ku çavên te vekirin çi dibêjî?” Zîlam got: “Ew pêxember e.”

¹⁸Cihûyan bawer nekir ku ew kor bû û çavên wî vebûne, heta gazî dê û bavê wî nekirin ¹⁹û ji dê û bavê wî nepîrsîn: “Ma kurê we yê ku we digot kor hatiye dinyayê, ev e? Çawa dibe ku niha ew dibîne?” ²⁰Dê û bavê wî bersîva wan dan: “Em dizanin ku ev kurê me ye û kor hatiye dinyayê. ²¹Lê em nizanin ku niha ew çawa dibîne û em nizanin kê jî çavên wî vekirine. Ji wî bipîrsin, êdî ew mezin e, bila ew ji bo xwe bêje.” ²²Dê û bavê wî ji ber ku ji Cihûyan ditirsiyan weha peyivîn. Çimkî Cihûyan ji xwe ji berê ve gotina xwe kiribûn yek; her kesê ku bigota ew Mesîh e, ewê ji kinîştê bihata avêtin. ²³Ji ber vê yekê dê û bavê wî gotin: “Êdî ew mezin e, ji wî bipîrsin.”

²⁴Îcar wan cara diduyan gazî wî zîlamê ku berê kor bû kir û jê re gotin: “Ji bo Xwedê راستیê bêje! Em dizanin ku ev mirov gunehkar e.” ²⁵Zîlam bersîva wan da: “Ez nizanim ka ew gunehkar e an ku ne gunehkar e, lê ez tiştêkî dizanim ku ez kor bûm û niha ez dibînim.” ²⁶Îcar wan jê pîrsî: “Wî çi bi te kir? Wî çawa çavên te vekirin?” ²⁷Wî li wan vegerand û got: “Min niha ji we re got, lê we guhdarî nekir. Çima hûn dixwazin dîsa bibihîzin? Ma hûn jî dixwazin ku bibin şagirtên wî?” ²⁸Wan çêrî* wî kir û got: “Tu yî şagirtê wî, lê em şagirtên Mûsa ne. ²⁹Em dizanin ku Xwedê bi Mûsa re peyivî ye; lê heçî ev mirov e, em nizanin ku ew ji ku derê tê!”

³⁰ Zilam bersîva wan da û got: “Ev tişteki ecêb e! Hûn nizanin ew ji ku derê tê, lê wî çavên min vekirin. ³¹ Em dizanin ku Xwedê guhdariya gunehkaran nake. Lê heke mirovek biperize* Xwedê û daxwaza wî bike, Xwedê guhdariya wî mirovî dike. ³² Ji berê ve tu caran nehatiye bihîstin ku kesekî çavên mirovekî ku kor hatî dinyayê vekirine. ³³ Heke ev mirov ne ji Xwedê bûya, nikaribû tişteki bikira.” ³⁴ Wan ji wî re got: “Tu bi tevahî di nav gunehan de hatiyî dinyayê, ma tê hînî me bikî?” Û ew ji kinîştê avêtin derve.

Korîtiya ruhanî

³⁵ Gava Îsa bihîst ku ew avêtine derve, wî ew dît û jê re got: “Tu baweriyê bi Kurê Mirov tînî?” ³⁶ Zilam got: “Ew kî ye ezbenî, da ku ez baweriyê pê bînim?” ³⁷ Îsa jê re got: “Te ew dît û yê ku niha bi te re dipeyive ew e.” ³⁸ Wî got: “Ya Xudan*, ez bawer dikim!” û ji Îsa re çû ser çokan. ³⁹ Îsa jî got: “Ez ji bo hukumkirinê hatime vê dinyayê, da ji bo yê ku nabînin bibînin û yê ku dibînin jî kor bibin.”

⁴⁰ Hinek ji Fêrisiyên ku li nêzîkî wî bûn, dema ku ew bihîstin, jê re gotin: “Ma naxwe em jî kor in?” ⁴¹ Îsa bersîva wan da: “Heke hûn kor bûna, wê gunehê we tunebûya. Lê niha hûn dibêjin: ‘Em dibînin’ îcar gunehê we dimîne.

Şivan û miyên xwe

10 “Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim: ew

kesê ku di derî re nakeve goma miyan, lê di cihên din re dikevê, ew diz û rêbir e. ²Lê yê ku di derî re dikevê, ew şivanê miyan e. ³Dergehvan jê re derî vedike. Mî dengê wî dibihîzin û ew bi navê miyên xwe gazî wan dike û wan derdixe derve. ⁴Dema ku ew hemû miyên xwe derdixe derve, dide pêşiya wan û mî jî li pey wî diçin, çimkî dengê wî nas dikin. ⁵Ew tu car li pey yekî xerîb naçin, lê ji wî direvin, çimkî dengê xerîban nas nakin.”

⁶Îsa ev mesele ji wan re got, lê wan fêhm nekir ku ew çî ji wan re dibêje.

Şivanê qenc

⁷Li ser vê yekê Îsa dîsa ji wan re got: “Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim, ez deriyê miyan im. ⁸Yên ku beriya min hatine tev diz û rêbir in, lê miyan guhdariya wan nekir. ⁹Ez derî me; yê ku bi destê min bikeve hindur, ewê rizgar* bibe. Ewê bikeve hindur, jê derkeve û çêrê bibîne. ¹⁰Diz bi tenê ji bo dizîn, kuştin û telefkirinê tê. Lê ez hatim ji bo ku ji wan re jiyan hebe, jiyanêke bi firehî hebe.

¹¹“Ez şivanê qenc im. Şivanê qenc ji bo miyan canê xwe dide. ¹²Yê ku bi peran hatiye girtin û ne şivan e, kesê ku ne xwediye miyan e, dema ku dibîne gur tê, miyan dihêle û direve. Gur jî li wan dixê û wan belav dike. ¹³Ew direve, çimkî ew bi peran hatiye girtin û li ber miyan nakeve. ¹⁴Ez şivanê qenc im. Ez ên xwe nas dikim û yên min jî min nas dikin, ¹⁵wek ku Bav min nas dike

û ez jî wî nas dikim. Ez ji bo miyan canê xwe didim. ¹⁶Miyên min ên din, yên ku ne di vê gome de ne jî hene. Divê ez wan jî bînim û ewê dengê min bibihîzin. Bi vî awayî, wê bibin şivanek û keriyek. ¹⁷Bav ji ber vê yekê ji min hez dike, çimkî ez canê xwe didim, da ku ez wî dîsa bistînim. ¹⁸Tu kes wî ji min nastîne, lê ez canê xwe ji ber xwe didim. Ez dikarim canê xwe bidim û dikarim dîsa bistînim jî. Min ev emir ji Bavê xwe stand.”

¹⁹Li ser van gotinan dîsa di navbera Cihûyan de dubendî derket. ²⁰Gelekan ji wan got: “Ew bi cinan ketiye û ew dîn e. Çima hûn guhdariya wî dikin?” ²¹Hinekên din jî gotin: “Ev ne gotinên yekî ne ku bi cinan ketiye. Ma cin dikarin çavên koran vekin?”

Bêbaweriya Cihûyan

²²Li Orşelîmê Cejina* Pîrozkirina Perestgehê hatibû û zivistan bû. ²³Îsa li Perestgehê di Eywana Silêman de digeriya. ²⁴Cihû li dora wî civiyan û jê pirsîn: “Ma tê heta kengê me di şikê de bihêlî? Heke tu Mesîh î, ji me re bi eşkereyî bêje!”

²⁵Îsa bersîva wan da: “Min ji we re got. Lê hûn bawer nakin. Karên ku ez bi navê Bavê xwe dikim, ji min re şahidiyê dikin. ²⁶Lê hûn baweriyê naynin, çimkî hûn ne ji miyên min in. ²⁷Miyên min dengê min dibihîzin, ez jî wan nas dikim û ew li pey min tên. ²⁸Ez ji yana herheyî didim wan û ew tu car helak nabin û tu kes nikare wan ji destê min derxe. ²⁹Bavê min ê ku

ew dane min, ji hemûyan meztir e û tu kes nikare wan ji destê Bavê min derxe. ³⁰Ez û Bav yek in.”

³¹Cihûyan dîsa kevir hildan ku wî bidin ber keviran. ³²Îsa ji wan re got: “Min ji Bav gelek karên qenc nîşanî we dan. Hûn ji ber kîjanî min didin ber keviran?” ³³Cihûyan bersîva wî da: “Em te ne ji ber karekî qenc didin ber keviran, lê em te ji ber çêran didin ber keviran! Çimkî tu mirov î, lê tu xwe dikî Xwedê.”

³⁴Îsa bersîva wan da: “Ma di Şerîeta we de nenivîsiye ku Xwedê gotiye: ‘Hûn Îlah in’? ³⁵Em dizanin ji wan kesên ku peyva Xwedê ji wan re hatiye ‘Îlahî’ hatibe gotin jî, nivîsîna pîroz xera nabe. ³⁶Bav ez kirim veqetandiyê pîroz û ez şandim dinyayê, îcar ji ber ku min got: ‘Ez Kurê Xwedê me,’ hûn çawa ji min re dibêjin: ‘Tu çêran dikî?’ ³⁷Heke ez karên Bavê xwe nakim, baweriyê bi min neynin. ³⁸Îcar ku ez dikim jî, heke hûn baweriyê bi min neynin, dîsa baweriyê bi karên ku ez dikim bînin, da ku hûn bizanin û fêm bikin ku Bav bi min re ye û ez bi Bav re me.” ³⁹Li ser vê yekê dîsa wan xwest ku Îsa bigirin, lê Îsa ji destê wan derket.

⁴⁰Îsa dîsa derbasî aliyê din ê çemê Urdunê bû û li wê derê ma, cihê ku Yûhenna di destpêkê de lê îmad dîkir. ⁴¹Gelek kes dihatin ba wî û digotin: “Yûhenna tu nîşan raber nekir, lê hemû tiştên ku Yûhenna li ser vî mirovî gotin rast derketin.” ⁴²Û li wê derê gelek kesan bawerî bi wî anî.

Mirina Lazar

11 Îcar mirovek bi navê Lazar nexweş bû. Ew ji Beytanyayê, ji gundê Meryemê û xwişka wê Mertayê bû. ²Lazarê nexweş birayê Meryemê bû, ya ku rûnê* bîhnxweş li Xudan dabû û bi porê xwe lingên wî paqij kiribûn. ³Herdu xwişkan ji Îsa re xeber şandin û gotin: “Ya Xudan, yê ku tu jê hez dikî nexweş e.” ⁴Lê dema ku Îsa ev yek bihîst, wî got: “Ev nexweşî ne ji bo mirinê ye, lê belê ew ji bo rûmeta Xwedê ye, da ku Kurê Xwedê pê bi rûmet bibe.”

⁵Îsa ji Mertayê, ji xwişka wê û ji Lazar hez dikir. ⁶Lê dema bihîst ku Lazar nexweş e, ew du rojên din jî li wî cihê ku lê bû ma. ⁷Di pey de wî ji şagirtên xwe re got: “Em dîsa herin Cihûstanê.” ⁸Şagirtan jê re got: “Ya Mamoste, hê niha bû Cihû li kevirkirina te digeriyan, ma tu dîsa diçî wê derê?” ⁹Îsa bersîva wan da: “Ma di rojekê de diwanzdeh saet tunin? Heke yek bi roj bigere, naterpile, çimkî ew ronahiya vê dinyayê dibîne. ¹⁰Lê heke yek di şevê de bigere, ew diterpile, çimkî bi wî re ronahî tune.” ¹¹Piştî vê axaftinê, wî ji wan re got: “Dostê me Lazar bi xew ve çûye, lê ez diçim wî hişyar bikim.” ¹²Şagirtan jê re got: “Ya Xudan, heke ew ketibe xewê, ewê qenc bibe.” ¹³Niha Îsa li ser mirina wî digot, lê wan guman kir ku ew li ser razana wî dibêje. ¹⁴Li ser vê yekê Îsa bi eşkereyî ji wan re got: “Lazar miriye. ¹⁵Û ji bo we ez dilşa me ku ez ne li wê derê bûm, da ku hûn bawer bikin. De niha rabin em herin ba wî.” ¹⁶Hingê Tûmayê ku jê re Cêwî digotin, ji hevalên

xwe yê şagirt re got: “Em jî herin, da ku em bi wî re bimirin.”

Vejin û jiyan

¹⁷Dema ku Îsa hat, wî dît ku beriya çar rojan Lazar kirine gorê. ¹⁸Beytanya nêzîkî Orşelîmê bû û li dora sê kîlometreyan jê dûr bû. ¹⁹Gelek Cihû hatibûn ba Merta û Meryemê, da ji ber mirina birayê wan li ber dilê wan bidin.

²⁰Dema ku Mertayê bihîst ku Îsa tê, ew çû pêşiya wî. Lê Meryem li malê ma. ²¹Mertayê ji Îsa re got: “Ya Xudan, heke tu li vir bûyayî, birayê min nedimir. ²²Niha jî ez dizanim tu çî ji Xwedê bixwazî, ewê bide te.” ²³Îsa ji wê re got: “Birayê te wê dîsa rabe.” ²⁴Mertayê lê vegerand: “Ez dizanim Roja Dawîn, Roja* Vejinê ewê dîsa rabe.” ²⁵Îsa ji wê re got: “Vejin* û jiyan ez im, yê ku bawerî bi min anîbe, miribe jî ewê bijî. ²⁶Û her kesê ku dijî û baweriyê bi min bîne, qet namire. Tu baweriyê bi vê tînî?” ²⁷Mertayê ji wî re got: “Erê ya Xudan*, min bawerî anî ku tu Mesîh î, Kurê Xwedê yî, yê ku wê bihata dinyayê.”

Îsa digirî

²⁸Piştî ku wê ev got, çû gazî xwişka xwe Meryemê kir û bi dizî got: “Mamoste li vir e û ew gazî te dike.” ²⁹Gava ku Meryemê ev bihîst, zû rabû çû ba Îsa. ³⁰Îsa hê negihîştibû gund û hê li wî cihî bû, dera ku Merta hatibû pêşiya wî bû. ³¹Cihûyên ku li malê bi wê re bûn û li ber dilê wê didan, gava

dîtin ku Meryem zû rabû derket derve, dan pey wê. Wan guman kir ew diçe ser gorê ku bigirî. ³²Dema ku Meryem hat cihê ku Îsa lê bû, ew dît, xwe avêt lingên wî û got: “Ya Xudan, heke tu li vê derê bûyayî, birayê min nedimir.” ³³Gava ku Îsa çav bi giriyê wê û bi giriyê Cihûyên ku pê re hatibûn ket, ji kûr ve naliya û kederê ruhê wî girt. ³⁴Wî ji wan pirsî: “We ew li ku derê veşart?” Wan jê re got: “Ya Xudan, were û bibîne.” ³⁵Îsa giriya. ³⁶Hingê Cihûyan got: “Binihêrin, çiqas ji wî hez dikir!” ³⁷Lê hinekan ji wan got: “Ma yê ku çavên ê kor vekirin, nikaribû tiştekî bike ku ev mirov jî nemire?”

Îsa Lazarê mirî radike

³⁸Li ser vê yekê Îsa dîsa ji kûr ve naliya û gihîşt ser gorê. Gor şkeftek bû û kevirek li ber derê wê bû. ³⁹Îsa got: “Kevir rakin.” Xwişka yê mirî Mertayê ji wî re got: “Ya Xudan, êdî niha bîhn ketiye laşê wî, ev çar roj e ku ew miriye.” ⁴⁰Îsa ji wê re got: “Ma min ji te re negot ku tu bawer bikî, tê mezinahiya Xwedê bibînî?” ⁴¹Li ser vê yekê wan kevir rakir. Îsa serê xwe berjor kir û got: “Bavo, ji ber ku te ez bihîstim, ez ji te re şikir dikim. ⁴²Ez dizanim ku tu hergav min dibihîzî, lê min ev got ji bo ku xelkên li hawirdorê rawestane baweriyê bînin ku te ez şandime.”

⁴³Piştî ku wî weha got, ew bi dengekî bilind qîriya: “Lazar, were derve!” ⁴⁴Zilamê mirî, dest û ling bi caw pêçayî û serçavê wî bi destmalekê nixamtî derket derve. Îsa ji wan re got: “Wî vekin

û bihêlin bila here.”

Şêwira kuştina Îsa

⁴⁵Li ser vê yekê gelek Cihûyên ku hatibûn ba Meryemê û karên ku Îsa kiribûn dîtin, bawerî bi wî anîn. ⁴⁶Lê hinek ji wan jî çûn ba Fêrisiyan û tiştên ku Îsa dikirin ji wan re gotin. ⁴⁷Li ser vê yekê Fêrisî û serekên kahînan civîna* xwe ya mezin çêkirin û gotin: “Emê çi bikin? Ev zilam gelek nîşanan raber dike. ⁴⁸Heke em wî weha bihêlin, hemû kes wê baweriyê bi wî bîne û Romyî jî wê werin, cihê me yê pîroz û miletê me ji holê rakin.”

⁴⁹Yekî ji nav wan, Qeyafayê ku wê salê Serokkahîn bû ji wan re got: “Hûn qet tişteki fêm nakin. ⁵⁰Ma hûn nafikirin, ji bo ku tevahiya milet helak nebe, di oxira gel de mirovek bimire, ji bo we çêtir e.” ⁵¹Wî ev ji ber xwe negot. Ji ber ku ew Serokkahînê wê salê bû, wî pêxemberîti kiribû ku wê Îsa di ber milet de bimire. ⁵²Ne bi tenê di oxira wî miletî de, lê ewê ji bo civandin û yekîtiya zarokên Xwedê yên belavbûyî jî bimira. ⁵³Îcar piştî wê rojê şêwira kuştina Îsa kirin.

⁵⁴Ji ber vê yekê Îsa êdî bi eşkereyî di navbera Cihûyan de negeriya. Lê ew ji wê derê derket, çû herêmeke nêzîkî çolê, bajarê ku jê re Efrayîm digotin; bi şagirtên xwe re li wê derê ma.

⁵⁵Cejina Derbasbûnê ya Cihûyan nêzîk bû. Gelek kesên ji gundên hawirdor, ji bo ku li gora adetê, xwe paqij bikin, beriya Cejina Derbasbûnê hilkişîyan Orşelîmê. ⁵⁶Ew li wê derê li Îsa digeriyan

û gava li Perestgehê radiwestan, ji hevdû dipirsîn: “Hûn çi dibêjin? Ma ew nayê cejinê?”⁵⁷ Fêrisî û serekên kahînan jî emir derxistibûn; heke kesek bizane ew li ku derê ye, divê haya wan pê bixe, da ku ew wî bigirin.

Îsa li Beytanyayê

12 Îcar şeş roj beriya Cejina Derbasbûnê, Îsa hat Beytanyayê, ew cihê Lazarê ku Îsa ew ji nav miriyan rakiribû lê dima. ²Li wê derê wan ziyafetek da wî. Mertayê jî xizmet dikir. Yek ji wan kesên ku bi Îsa re li ser sifrê rûdiniştin Lazar bû. ³Meryemê ji bîhna rûnê narda xurû yê pir hêja lîtrek* Romî bi lingên Îsa de kir û di pey de bi porê xwe lingên wî zuwa kirin. Tevahiya malê bi rûnê nardê tije bû. ⁴Îcar ji şagirtên wî yekî, Cihûdayê Îsxeryotî — yê ku wê piştire ew bida dest — got: ⁵“Çima ev rûnê nardê bi sê sed zîvî* nehat firotin û li belengazan nehat belav-kirin?” ⁶Wî ev ne ji bo ku li ber belengazan diket, lê ji ber ku ew diz bû got. Xelîtikê* peran bi wî re bû û tiştê ku diketê jê didizî.

⁷Îsa got: “Dev ji jinikê berde. Bila vî ji bo roja ku ezê werim veşartin hilîne. ⁸Çimkî wê belengaz hergav bi we re bin, lê ezê hergav ne bi we re bim.”

Şêwira kuştina Lazar

⁹Dema ku elaleteke mezin ji Cihûyan bihîst ku Îsa li wê derê ye, ew elalet hat; ew ne bi tenê ji bo Îsa hat, lê ji bo Lazarê ku ji nav miriyan rakiribû

jî bibînin. ¹⁰Îcar serekên kahînan şêwira kuştina Lazar jî kirin. ¹¹Çimkî ji rûyê wî gelek Cihû diçûn bawerî bi Îsa dianîn.

Îsa tê Orşelîmê

¹²Dotira rojê elaleteke mezin e ku hatibû cejinê, gava bihîst ku Îsa tê Orşelîmê, ¹³wan rahişt guliyên xurmeyan, çûn pêşiya wî û qîriyan:

“Hosanna*! Yê ku bi navê Xudan tê pîroz be!
Padîşahê Îsraêlê pîroz be!”

¹⁴Îsa dehşikek* dît û lê siwar bû, wek ku di Kitêba Pîroz de hatiye nivîsîn: ¹⁵“Netirse, ey keça Siyon*. Va ye, padîşahê te li ser piştê dehşikê siwar e û tê.”

¹⁶Şagirtên wî di destpêkê de ev fêm nekirin, lê dema ku Îsa hat birûmetkirin, wê gavê hat bîra wan ku ev tişt ji bo wî hatine nivîsîn û wan ev tişt ji bo wî kirin. ¹⁷Îcar wan kesan şahidî dikir, yê ku dema ku wî ji gorê gazî Lazar kir û ew ji nav miriyan rakir pê re bûn. ¹⁸Ji ber vê yekê xelk çû pêşiya wî, çimkî wan bihîstibû ku wî ev nîşan raber kiriye. ¹⁹Loma Fêrisiyan ji hev re got: “Hûn dibînin tiştê ji destê we nayê; binihêrin çawa tevahiya dinyayê daye pey wî.”

Hinek Yewnanî li Îsa digerin

²⁰Di nav wan kesan de, yê ku ji bo di cejinê de biperizin* hilkişiyabûn Orşelîmê, hinek Yewnanî* jî hebûn. ²¹Îcar ev hatin ba Fîlîpoyê ji bajarê Beytsayda Celîlê û ji wî re gotin: “Ezbenî, em

dixwazin Îsa bibînin.” ²²Fîlîpo çû ev ji Endrawis re got. Endrawis û Fîlîpo jî çûn ji Îsa re gotin. ²³Îsa bersîva wan da: “Saeta ku wê Kurê Mirov bê rûmetkirin hat. ²⁴Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim: heke liba genim nekeve erdê û nemire, bi tenê dimîne, lê ku ew bimire gelek ber dide. ²⁵Yê ku ji canê xwe hez bike, wî winda dike; lê yê ku li vê dinyayê ji canê xwe nefret bike, wî ji bo jiyana herheyî hiltîne. ²⁶Yê ku dixwaze ji bo min xizmetê bike, bila li pey min were. Ez li ku derê bim, yê ku ji min re xizmetê dike jî wê li wê derê be. Her kesê ku ji min re xizmetê bike, wê Bav wî bide rûmetkirin.

Îsa mirina xwe diyar dike

²⁷“Niha dilê min teng dibe. Divê ez çî bêjim? Ma ez bêjim: ‘Bavo, min ji vê saetê rizgar bike’? Na, ji bo vê yekê ez hatime vê saetê. ²⁸Bavo, navê xwe bi rûmet bike.” Li ser vê yekê dengê ji ezmanan hat: “Min ew bi rûmet kir û ezê dîsa wî bi rûmet bikim.”

²⁹Ev elaleta ku li wê derê dima û ev bihîst, got: “Ezman qîriya.” Hinekan jî digot: “Milyaketek bi wî re peyivî.” ³⁰Îsa bersîv da û got: “Ev deng ne ji bo min, lê ji bo we hat. ³¹Niha çaxê hukumê vê dinyayê ye; niha wê serokê vê dinyayê bê avêtin derve. ³²Dema ku ez ji erdê ber bi jor ve bêm hildan, ezê hemûyan ber bi xwe ve bikişînim.” ³³Wî ev peyv ji bo wê yekê got, ka ewê bi mirineke çawa bimire.

³⁴Îcar elaletê bersîva wî da: “Me ji Şerîetê

bihîstiye ku wê Mesîh her û her bimîne. Çawa dibe ku tu dibêjî: ‘Divê Kurê Mirov ber bi jor ve bê hildan’? Kî ye ev ‘Kurê Mirov’?” ³⁵Îsa ji wan re got: “Ronahî hê ji bo demeke kurt bi we re ye. Hê ku ronahî bi we re ye, rêve herin, da ku tarî bi ser we de negire. Yê ku di tariyê de rêve diçe, nizane diçe ku derê. ³⁶Hê ku ronahî bi we re ye, baweriyê bi ronahiyê bînin, da ku hûn bibin zarokên ronahiyê.”

Bêbaweriya Cihûyan

Piştî ku Îsa weha peyivî, çû û xwe ji ber wan veşart. ³⁷Bi ser ku wî li ber wan evqas nîşan raber kiribûn, hê jî wan bawerî bi wî nedianî. ³⁸Ev hemû ji bo ku gotina Îşaya pêxember were cih çêbûn:

“Ya Xudan, kê bawerî bi xebera ku me da anî?
 Û zendê Xwedê ji kê re hat diyarkirin?”

³⁹Ji ber vê yekê wan nikaribû baweriyê bînin. Çimkî Îşaya ev jî gotiye:

⁴⁰“Wî çavên wan kor kiriye
 û dilê wan tarî kiriye.
 Da ku bi çavê xwe nebînin,
 û bi dilê xwe fêhm nekin û venegerin
 ku ez jî wan qenc nekim.”

⁴¹Îşaya weha gotiye, çimkî wî mezinahiya Îsa dîtiye û li ser wî peyiviye. ⁴²Lê belê dîsa jî ji serekan gelek bawerî bi wî anîn. Lê ji ber tirsê Fêrisîyan, ji bo ku ji kinîştê neyên avêtin, ev eşkere nekirin. ⁴³Çimkî wan ji pesnê Xwedê bêtir, ji pesnê mirovan hez kir.

Gotina ku di roja dawiyê de hukum dike

⁴⁴Îsa bi dengekî bilind got: “Yê ku baweriyê bi min tîne, ne bi min, lê bi yê ku ez şandime baweriyê tîne. ⁴⁵Û yê ku min dibîne, yê ku ez şandime dibîne. ⁴⁶Ez bi ronahîti hatim dinyayê, da her kesê ku baweriyê bi min bîne di tariyê de nemîne. ⁴⁷Ez li yê ku gotina min bibihîze û bi cih neyne hukum nakim. Çimkî ez nehatime ku li dinyayê hukum bikim, lê ez hatim ku dinyayê rizgar bikim. ⁴⁸Her kesê ku min red dike û bi gotinên min nake, yekî ku li wî hukum bike heye. Ew gotina ku min gotiye, ew gotin wê di Roja Dawî de li wî hukum bike. ⁴⁹Çimkî ez ji ber xwe nepeyivîm. Tiştê ku ez dibêjim û tiştê ku ez dipeyivim Bavê ku ez şandime emir daye min. ⁵⁰Ez dizanim ku emirê wî, jiyana herheyî ye. Ji ber vê yekê tiştên ku ez dipeyivim, Bavê min çawa ji min re gotiye ez wusa dibêjim.”

GOTINA ÎSA YA DAWÎ

Nefsbiçûkiya Îsa

13 Îcar beriya Cejina Derbasbûnê, Îsa dizanibû saeta wî ya ku vê dinyayê berde û here ba Bav hatiye. Wî ji hemû yên xwe yên li dinyayê hez kiribû û heta dawiyê ji wan hez kir. ²Di dema xwarina şîva êvarê de, ji xwe hingê Îblîs kiribû dilê Cihûdayê kurê Şimûnê Îsxeryotî, ku Îsa bide dest. ³Îsa dizanibû ku Bav hemû tişt daye destên

wî û ew ji ba Xwedê hatiye û ewê dîsa vegere ba Xwedê. ⁴Îcar ji ser xwarinê rabû, ebayê xwe danî aliyekî û pêşgîrek hilda, li piştta xwe pêça. ⁵Di pey de av kir leganekê û dest bi şûştina lingên şagirtên xwe kir û ew bi pêşgîra li piştta xwe pêçayî zuwa kirin. ⁶Îcar ew hat ba Şimûn-Petrûs, Şimûn-Petrûs jê re got: “Ya Xudan, ma tê lingên min bişoyî?” ⁷Îsa lê vegerand û got: “Niha tu fêm nakî ez çi dikim, lê piştîre tê fêm bikî.” ⁸Şimûn-Petrûs jê re got: “Tu caran tu lingên min naşoyî!” Îsa bersîva wî da: “Heke ez te neşom, li ba min para te tune.” ⁹Şimûn-Petrûs lê vegerand û got: “Wê gavê ya Xudan, ne bi tenê lingên min, dest û serê min jî bişo!” ¹⁰Îsa jê re got: “Yê ku hatiye şûştin, ji bilî lingên wî, ne hewce ye ku dereke wî ya din bê şûştin. Ew bi tevahî paqij e. Hûn jî paqij in, lê ne ku hûn hemû paqij in.” ¹¹Çimkî Îsa dizanibû wê kî wî bide dest, ji ber vê yekê wî gotibû: “Hûn hemû ne paqij in.”

¹²Îcar piştî ku wî lingên wan şûştin, ebayê xwe li xwe kir û dîsa li ser sifrê rûnişt. Wî ji wan pirsî: “Ma hûn dizanin ku min ji bo we çi kir?” ¹³Hûn ji min re debêjin: ‘Mamoste’ û ‘Xudan,’ hûn rast dibêjin, çimkî ez ew im. ¹⁴Bi ser ku ez Xudan û Mamoste me jî, min lingên we şûştin, divê hûn jî lingên hevdû bişon. ¹⁵Min mînakek nîşanî we da, wek ku min ji bo we kir, ku hûn jî wusa bikin. ¹⁶Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim: Xulam ne di ser axayê xwe re ye, ne jî yê ku hatiye şandin, di ser ê ku ew şandiye re ye. ¹⁷Madem hûn bi van tiştan dizanin, heke hûn wan bi cih bînin, hûnê bextiyar bibin.

Îsa girtina xwe dide zanîn

¹⁸“Ez ji bo we tevan nabêjim; ez dizanim min kî hilbijartine. Lê divê nivîsîna pîroz were cih:

‘Yê ku nanê min xwar

Destê xwe li min rakir.’

¹⁹“Ez van niha, beriya ku bibin ji we re dibêjim. Wusa ku dema ew bibin, hûn baweriyê bînin ku ez ew im. ²⁰Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim: Kesê, yê ku ez dişînim qebûl bike, min qebûl dike û yê ku min qebûl bike, yê ku ez şandime qebûl dike.”

²¹Piştî ku Îsa ev tişt gotin, di ruh de gelek reht* bû; wî bi eşkereyî şahidî kir û got: “Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim: Ji nav we yek wê min bide dest.”

²²Şagirtan li hevdû nihêrt û şaş man, ka ew li ser kê dibêje. ²³Yekî ji şagirtên wî, yê ku Îsa jê hez dikir, pala xwe dabû singê Îsa. ²⁴Şimûn-Petrûs ji wî re îşaret kir û got: “Bipirse, ka li ser kê dibêje.” ²⁵Wî jî, ku xwe paldabû singê Îsa, pirsî: “Ya Xudan, kî ye ew?”

²⁶Îsa bersîv da û got: “Ez pariyê nên li xwarinê bixim û bidim kê ew e.” Di pey de wî pariyek nan hilda, li xwarinê xist û da Cihûdayê kurê Şimûnê Îsxeryotî. ²⁷Piştî ku Cihûda pariyê nên stand, Îblîs ket dilê wî. Îsa ji wî re got: “Tê çî bikî niha zû bike.” ²⁸Lê yên ku li ser sifrê rûdiniştin, tu kesî fêhm nekir ku wî çima weha got. ²⁹Ji ber ku xelîtikê* peran bi Cihûda re bû, hin ji wan fikirîn ku Îsa dibêje: “Tiştên ku ji bo cejinê ji me re lazim in bikire,” an “Hin tiştan bide belengazan.”

³⁰ Gava ku Cihûda pariyê nê stand, di cih de derket derve. Û şev bû.

Emirekî nû: Ji hevdû hez bikin

³¹ Dema ku ew derket derve, Îsa got: “Niha Kurê Mirov hat birûmetkirin û Xwedê jî bi wî hat birûmetkirin. ³² Heke Xwedê bi wî hatibe birûmetkirin, Xwedê jî wê wî bi xwe bi rûmet bike. Hem jî wê wî di cih de bi rûmet bike. ³³ Zaron! Ez hê demeke kurt bi we re me. Hûnê li min bigerin, lê wek ku min ji Cihûyan re got, niha ez ji we re jî dibêjim, hûn nikarin bên cihê ku ez diçimê.

³⁴ “Ez emirekî nû didim we: Ji hevdû hez bikin. Wek ku min ji we hez kir, hûn jî ji hevdû hez bikin. ³⁵ Heke hûn ji hevdû hez bikin, bi vê yekê wê hemû kes bizane ku hûn şagirtên min in.”

Îsa dizane ku wê Petrûs wî înkâr bike

³⁶ Şimûn-Petrûs jê pirsî: “Ya Xudan, tu bi ku derê ve diçî?” Îsa bersîva wî da: “Cihê ku ez diçimê, niha tu nikarî li pey min werî, lê piştî tê li pey min bêtî.” ³⁷ Petrûs jê re got: “Ya Xudan, çima ez niha nikarim li pey te bêm? Ezê ji bo te canê xwe bidim.” ³⁸ Îsa bersîva wî da: “Ma tê ji bo min canê xwe bidî? Bi rastî, bi rastî ez ji te re dibêjim, hê dîk bang nedayî, tê sê caran min înkâr bikî.

Riya ku diçe Bav

14 “Bila dilê we reht nebe. Baweriya xwe bi Xwedê bînin û baweriya xwe bi min jî bînin. ²Di mala Bavê min de gelek cihên ku lê bê mayîn, hene. Heke tunebûya, ma minê ji we re bigota ku ez diçim ji we re cih amade bikim? ³Dema ku ez çûm û min ji we re cih amade kir, ezê dîsa werim û we bibim ba xwe, da ku cihê ez lê bim, hûn jî li wê derê bin. ⁴Hûn riya cihê ku ez diçimê dizanin.”

⁵Tûma jê re got: “Ya Xudan, em nizanin tu diçî ku derê, emê çawa rê bizanin?” ⁶Îsa jî wî re got: “Rê, rastî û jiyan ez im. Heta ku ne bi destê min be tu kes nayê ba Bav. ⁷Heke we ez nas bikirama, we wê Bavê min jî nas bikira. Îcar ji niha ve hûn wî nas dîkin û we ew dîtîye.”

⁸Fîlîpo jê re got: “Ya Xudan, ka Bav nîşanî me bide, ev têra me dike!” ⁹Îsa jê re got: “Ey Fîlîpo, evqas dem ez bi we re me, ma hê jî te ez nas nekirime? Yê ku ez dîtime, Bav dîtîye; tu çawa dibêjî ‘Bav nîşanî me bide’? ¹⁰Ma tu bawer nakî ku ez bi Bav re me û Bav jî bi min re ye? Gotinên ku ez ji we re dibêjim, ez ji ber xwe nabêjim. Lê Bavê ku bi min re dimîne, karên xwe dike. ¹¹Ji min bawer bikin ku ez bi Bav re me û Bav jî bi min re ye. Lê qet nebe ji ber van karan baweriyê bînin. ¹²Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim, yê ku baweriyê bi min bîne, karên ku ez dikim wê ew bi xwe jî bike. Ewê hê karên meztir jî bike, çimkî ez diçim ba Bav. ¹³Bi navê min hûn çi bixwazin, ezê bikim, da ku Bav bi Kur re bi rûmet

bibe. ¹⁴Heke hûn bi navê min tiştêkî ji min bixwazin, ezê bikim.

Îsa sozê şandina Ruhê Pîroz dide

¹⁵“Heke hûn ji min hez bikin, hûnê emirên min bi cih binin. ¹⁶Ez jî, ezê ji Bav bixwazim û ewê Alîkarekî din bide we ku her û her bi we re bimîne. ¹⁷Ew Ruhê Rastiyê ye ku dinya nikare wî qebûl bike, çimkî ne wî dibîne û ne jî wî nas dike. Lê hûn wî nas dikin, çimkî ew bi we re dimîne û ewê di dilê we de be.

¹⁸“Ez we sêwî nahêlim; ezê dîsa bêm ba we. ¹⁹Piştî demeke kurt, êdî dinya min nabîne, lê hûnê min bibînin. Madem ez dijîm, hûnê jî bijîn. ²⁰Wê rojê hûnê bizanin ku ez bi Bavê xwe re me, hûn bi min re ne û ez jî bi we re me.

²¹“Yê ku emirên min qebûl dike û wan bi cih tîne, ew e yê ku ji min hez dike. Yê ku ji min hez dike, ewê ji aliyê Bavê min ve bê hezkirin. Ezê jî ji wî hez bikim û xwe ji wî re eşkere bikim.”

²²Cihûda — ne yê Îsxeryotî — ji wî re got: “Ya Xudan, ev çawa dibe ku tê xwe ji me re eşkere bikî, lê xwe ji dinyayê re eşkere nakî?”

²³Îsa bersîva wî da û got: “Her kesê ku ji min hez bike, bi gotina min dike. Wê Bavê min jî ji wî hez bike û emê werin ba wî û mala xwe li ba wî ava bikin. ²⁴Yê ku ji min hez neke, bi gotinên min jî nake. Gotina ku hûn dibihîzin ne ya min e, lê ya wî Bavî ye, ku ez şandime. ²⁵Ez van ji we re dibêjim, hê ku ez li ba we me. ²⁶Lê Alîkar — Ruhê* Pîroz — yê ku Bav wê bi navê min bişîne,

ewê hemû tiştî hînî we bike û her tiştên ku min ji we re gotin bîne bîra we.

²⁷“Ez aştiyê ji we re dihêlim; ez aştiya xwe didim we. Ez wek ku dinya dide we nadim. Bila dilê we reht nebe û netirsîn! ²⁸We bihîst ku min ji we re got: ‘Ez diçim, lê ezê dîsa bêm ba we!’ Heke we ji min hez bikira, hûnê şa bibûna ji bo ku ez diçim ba Bav, . Çimkî Bav di ser min re ye. ²⁹Min ev niha berî ku çêbin gotin, da ku, dema ew çêbin, hûn bawer bikin. ³⁰Edî ez bi we re pir napeyivim, çimkî serokê vê dinyayê tê. Tu tiştê wî bi min re tune. ³¹Lê bila dinya bizane ku ez ji Bav hez dikim û Bav çawa emir daye min ez wusa dikim.

“Rabin, em ji vir herin.

Mêwa rastîn

15 “Ez mêwa rastîn im, Bavê min jî rezvan e. ²Ew her şivika min a ku fêkî nade dibire; her şivika ku fêkî dide jî, ji bo ku bêtir fêkî bide dikezixîne û paqij dike. ³Bi gotina ku min ji we re got, ji xwe hûn paqij in. ⁴Bi min re bimînin, ez jî bi we re. Çawa ku şivik bi mêwê ve nemîne nikare ji ber xwe fêkî bide, hûn jî wusa bi min re nemînin hûn nikarin fêkî bidin.

⁵“Mêw ez im, hûn jî şivik in. Her kesê ku bi min re dimîne û yê ku ez bi wî re me ew zêde fêkî dide. Çimkî bêyî min hûn nikarin tu tiştî bikin. ⁶Her kesê ku bi min re nemîne, wê wek şivika mêwê bê avêtin derve û hişk bibe. Hingê ew tên civandin, tên avêtin nav êgir û dişewitin. ⁷Heke hûn bi min re bimînin û gotinên min li ba

we bimînin, hûn çî dixwazin bixwazin, wê ji bo we bê dayîn. ⁸Bavê min bi vê yekê, bi zêde fêkî dayîna we bi rûmet dibe û bi vî awayî hûnê bibin şagirtên min.

⁹“Wek ku Bav ji min hez dike, ez jî wusa ji we hez dikim. Di hezkirina min de bimînin. ¹⁰Heke hûn emirên min bi cih bînin, hûnê di hezkirina min de bimînin; çawa ku min emirên Bav bi cih anîn û ez di hezkirina wî de dimînim. ¹¹Min ev ji we re gotin, da ku şabûna min bi we re be û şabûna we temam bibe. ¹²Emirê min ev e: Ji hevdû hez bikin, wek ku min ji we hez kir. ¹³Tu hezkirin ne di ser wê hezkerinê re ye ku mirovek di ber dostên xwe de canê xwe bide. ¹⁴Heke hûn emirên ku min li we kirin bi cih bînin, hûn dostên min in. ¹⁵Êdî ez ji we re nabêjim ‘xulam’; ji ber ku xulam nizane ku axayê wî çî dike. Ez ji we re dibêjim dostên min. Çimkî her tiştên ku min ji Bavê xwe bihîstin, min bi we dan zanîn. ¹⁶We ez ne hilbijartim, lê min hûn hilbijartin û kifş kirin, da ku hûn herin fêkî bidin û fêkiyê we bimîne. Hingê hûn bi navê min her çî ji Bav bixwazin ewê bide we. ¹⁷Ez van tiştan li we emir dikim, da ku hûn ji hevdû hez bikin.

Dijminatiya dinyayê

¹⁸“Heke dinya ji we nefret bike, bizanin ku wê beriya we ji min nefret kiriye. ¹⁹Heke hûn ji dinyayê bûna, dinyayê wê ji yên xwe hez bikira. Lê ji bo ku min hûn ji dinyayê hilbijartine, hûn ne ji dinyayê ne. Ji ber vê yekê dinya ji we nefret

dike. ²⁰Peyva ku min ji we re got bibîr bînin: 'Xulam ne di ser axayê xwe re ye.' Heke wan zilim li min kiribe, wê li we jî zilimê bikin. Heke wan bi gotina min kiribe, wê bi gotina we jî bikin. ²¹Lê van hemûyan ji ber navê min wê bi we bikin, çimkî ew, yê ku ez şandime nas nakin.

²²"Heke ez nehatama û min ji wan re negotibûya, wê gunehên wan tunebûya. Lê niha ew nikarin bêjin ku em bêguneh in. ²³Yê ku ji min nefret dike, ji Bavê min jî nefret dike. ²⁴Karên ku tu kesî nekirine, heke min di nav wan de nekiribûna, wê gunehên wan tunebûna. Lê niha dît û hem ji min hem jî ji Bavê min nefret kirin. ²⁵Lê belê ev yek bû, da ev gotina ku di Şerîeta wan de hatiye nivîşîn bê cihê xwe:

'Wan bêsedem ji min nefret kir.'

²⁶"Alîkarê ku ezê ji ba Bav ji we re bişînim, ew Ruhê Rastiyê ku ji ba Bav tê; dema ew bê, ewê ji bo min şahidiyê bike. ²⁷Hûnê jî şahidiyê bikin, çimkî ji destpêkê ve hûn bi min re bûn.

16 "Min ev tişt ji we re gotin, ji bo ku hûn ji rê dernekevin. ²Ewê we ji kinîştan biavêjin derve. Erê demeke wusa tê, her kesê ku we bikuje wê bêje qey ku xizmeta Xwedê dike. ³Wê van bikin, çimkî wan ne Bav nas kir û ne jî ez. ⁴Lê belê min ev ji we re gotin, da ku dema wextê wan hat, hûn bibîr bînin ku min ev ji we re gotine.

Karê Ruhê Pîroz

"Min ev di destpêkê de ji we re negotin, çimkî

ez bi we re bûm. ⁵Lê niha ez diçim ba yê ku ez şandime. Û ji nav we tu kes ji min napirse: ‘Tu bi ku derê ve diçî?’ ⁶Îcar ji ber ku min ev ji we re gotin, dilê we bi xemgînî tije bûye. ⁷Lê belê ez rastiyê ji we re dibêjim: Çûyîna min ji bo we çêtir e. Heke ez neçim, Alîkar ji we re nayê. Lê heke ez herim, ezê wî ji we re bişînim. ⁸Dema ku ew were, ewê li ser guneh, rastî û hukumkirinê dinyayê hişyar bike û bala wê bikişîne. ⁹Li ser guneh, çimkî ew baweriyê bi min naynin. ¹⁰Li ser rastiyê, çimkî ez diçim ba Bav û êdî hûn min nabînin. ¹¹Li ser hukum, çimkî li serokê vê dinyayê hatiye hukumkirin.

¹²“Hê gelek tiştên ku ez ji we re bêjim hene, lê niha hûn nikarin wan ragirin. ¹³Lê dema ku ew Ruhê Rastiyê were, wê berê we bi aliyê hemû rastiyan ve bike. Çimkî ewê ji ber xwe nepeyive, tiştên ku bibihîze wê bêje û tiştên ku wê di pêş de bibin, wê bi we bide zanîn. ¹⁴Ewê min bi rûmet bike, çimkî ewê ji yê min bistîne û bi we bide zanîn. ¹⁵Her çiyê Bav hebe, yê min e. Ji ber vê yekê min got wê ji yê min bistîne û bi we bide zanîn.

Xemgînî û şahî

¹⁶“Piştî demeke kurt, êdî hûn min nabînin. Dîsa piştî demeke kurt hûnê min bibînin.” ¹⁷Îcar ji şagirtên wî hinekan ji hevdû re gotin: “Ev çi ye ku ew ji me re dibêje? ‘Piştî demeke kurt hûn min nabînin û dîsa piştî demeke kurt hûnê min bibînin.’ Û dibêje: ‘Çimkî ezê herim ba Bav’?” ¹⁸Îcar wan digot: “‘Ev dema kurt’ a ku dibêje çi

ye? Em fêm nakin ku ew çi dibêje.”

¹⁹Îsa dizanibû ku ew dixwazin jê bipirsin; li ser vê yekê wî ji wan re got: “Hûn li ser gotina min a ‘Piştî demeke kurt hûnê min nebînin û dîsa piştî demeke kurt hûnê min bibînin’ ji hev dipirsin?

²⁰Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim, hûnê bigirîn û li xwe bixin, lê wê dinya şa bibe. Hûnê xemgîniyê bikişînin, lê wê xemgîniya we bibe şahî. ²¹Dema ku jin zarok tîne dinyayê, êşê dikişîne, çimkî saeta wê hatiye. Lê piştî ku zarok anî, bi wê şabûna ku mirovek hatiye dinyayê, êdî ew êşa xwe bibîr nayne. ²²Niha hûn jî xemgîn in, lê ezê we dîsa bibînim û wê dilê we bi şahiyê tije bibe. Û tu kes wê vê şahiya we, ji we nestîne. ²³Dema ku ew roj bê, hûn tu tiştî ji min napirsin. Bi rastî, bi rastî ez ji we re dibêjim: Hûn bi navê min her çi ji Bav bixwazin ewê bide we. ²⁴Heta niha we bi navê min tu tişt nexwest. Bixwazin, hûnê bistînin, wusa ku şahiya we tamam bibe.

Ez li hember dinyayê bi ser ketim

²⁵“Min ev ji we re bi meselan gotin. Dema ku ez êdî bi meselan ji we re nebêjim tê. Êdî ezê bi eşkereyî ji we re li ser Bav bêjim. ²⁶Wê rojê hûnê bi navê min bixwazin; ez ji we re dibêjim: Ne lazim e ku ez ji bo we ji Bav bixwazim, ²⁷Bav bi xwe ji we hez dike, çimkî we ji min hez kir û bawerî anî ku ez ji ba Xwedê hatime. ²⁸Ez ji ba Bav derketim û hatim dinyayê. Dîsa ez dinyayê dihêlim û diçim ba Bav.”

²⁹Şagirtên wî gotin: “Va ye, niha tu bi eşkereyî

dipeyivî û qet meselekê nabêjî. ³⁰Niha em fêm dikin ku tu her tiştî dizanî û pirskirina kesî jî hewce nabînî. Ji ber vê yekê em baweriyê tînin ku tu ji ba Xwedê hatiyî.”

³¹Îsa ji wan re got: “Niha hûn baweriyê tînin? ³²Dem tê, erê hatiye jî, dema ku wê her yek ji we belav bibe, here cihê xwe û min bi tenê bihêle. Lê ez ne bi tenê me, çimkî Bav bi min re ye. ³³Min ev ji we re gotin, da ku hûn bi min re di aştiyê de bin. Hûnê li dinyayê tengahiyê bibînin, lê bi zirav bin! Ez li hember dinyayê bi ser ketim.”

Îsa ji bo bawermendan dua dike

17 Piştî ku Îsa ev tişt gotin, serê xwe ber bi ezmanan ve rakir û got: “Ya Bavo, wext hat! Kurê xwe bi rûmet bike, da ku Kur jî te bi rûmet bike. ²Çimkî ku te desthilatî li ser hemû mirovan da wî, da ku jiyana herheyî bide hemû kesên ku te dane wî. ³Jiyana herheyî jî ev e: Ku ew bizanin tu bi tenê Xwedayê rast î, te û Îsa Mesîhê ku te şandiye nas bikin. ⁴Min tu li ser rûyê erdê bi rûmet kirî. Karê ku te spartibû min, min ew bi cih anî. ⁵Niha, ya Bavo, bi wê rûmeta beriya ku dinya çêbibe ez li ba te bi rûmet bûm, bi wê min li ba xwe bi rûmet bike.

⁶“Min navê te ji wan mirovan re eşkere kir ku te ji dinyayê dan min. Yên te bûn, te ew dan min û bi gotina te kirin. ⁷Ew niha dizanin, her tiştên ku te dane min ji te ne. ⁸Peyvên ku te dan min, min dan wan û wan jî ew qebûl kirin. Ew bi rastî dizanin ku ez ji te hatime û bawerî anîn ku te ez

şandime.

⁹“Ez ji bo wan dua dikim. Ne ji bo dinyayê; ez ji bo yên ku te dane min dua dikim. Çimkî ew ên te ne. ¹⁰Hemû yên ku yên min in, yên te ne; yên te jî yên min in. Û ez bi wan bi rûmet bûme. ¹¹Êdî ez ne li dinyayê me, lê ew li dinyayê ne; niha ez tîm ba te. Ya Bavê Pîroz! Bi navê xwe yê ku te da min wan biparêze, da ku ew jî wek me bibin yek. ¹²Dema ku ez bi wan re bûm, bi navê te yê ku te dabû min ez li wan bûm xwedî û min ew parastin, tu kes jî wan winda nebû, ji bilî kurê helakê, da ku nivîsîna pîroz were cih. ¹³Lê niha ez tîm ba te û van gotinan hê ku ez li dinyayê me dibêjim, ji bo ku şabûna min di dilê wan de temam bibe. ¹⁴Min peyva te gihand wan û dinyayê ji wan nefret kir. Çimkî, çawa ku ez ne ji dinyayê me, ew jî ne ji dinyayê ne. ¹⁵Ez dua dikim, ne ji bo ku tu wan ji dinyayê rakî, lê ji bo ku tu wan ji Yê Xerab biparêzî. ¹⁶Çawa ku ez ne ji dinyayê me, ew jî ne ji dinyayê ne. ¹⁷Wan bi rastiyê pîroz bike û veqetîne; peyva te rastî ye. ¹⁸Wek ku te ez şandim dinyayê, min jî ew şandin dinyayê. ¹⁹Ez di ber wan de xwe dikim veqetandiyê pîroz, da ku ew jî bi rastiyê pîroz bibin û veqetin.

²⁰“Ez ne bi tenê ji bo wan, lê ji bo yên ku bi gotina wan baweriyê bi min tînin jî dua dikim, ²¹da ku hemû bibin yek. Ya Bavo, çawa tu bi min re yî û ez bi te re me, bila ew jî bi me re bin. Bila bi vî awayî dinya baweriyê bîne ku te ez şandime. ²²Rûmeta ku te da min, min da wan, da ku ew bibin yek, wek ku em yek in: ²³Ez bi wan re, tu jî bi min re, da ku ew bigihîjin yekîtiyeke temam û

dinya bizane ku te ez şandime û çawa ku tu ji min hez dikî, tu ji wan jî hez dikî.

²⁴“Ya Bavo, ez dixwazim ku yên te dane min, li cihê ku ez lê me bi min re bin, da ku rûmeta ku te daye min bibînin. Çimkî te beriya çêkirina dinyayê ji min hez kir. ²⁵Ya Bavê rastîparêz*! Dinya te nas nake, lê belê ez te nas dikim. Ev jî dizanin ku te ez şandime. ²⁶Min navê te bi wan da zanîn û ezê hê bidim zanîn, da ku hezkirina te ya ji min, bi wan re jî be û ez bi wan re bim.”

XAÇKIRINA ÎSA Û VEJÎNA WÎ

Girtina Îsa

18 Piştî ku Îsa ev tişt gotin, bi şagirtên xwe re derbasî aliyê din ê newala Qidronê bû. Li wê derê baxçeyek hebû. Îsa û şagirtên xwe ketinê. ²Cihûdayê ku ew da dest jî ev cih dizanibû, çimkî Îsa û şagirtên xwe gelek caran li wir li hev diciviyan. ³Îcar Cihûda komeke leşker û hin parêzgerên ku Fêrisî û serekên kahînan şandibûn, bi fanos, xetîre û çekan ve bi xwe re anîn û hat wê derê. ⁴Îsa dizanibû ku wê çi were serê wî, îcar derket pêş û ji wan re got: “Hûn li kê digerin?” ⁵Wan lê vegerand û got: “Li Îsayê Nisretî!” Îsa ji wan re got: “Ez ew im.”

Cihûdayê ku Îsa da dest jî bi wan re bû. ⁶Gava ku Îsa ji wan re got: “Ez ew im!” ew ber bi paş ve çûn û ketin erdê. ⁷Li ser vê yekê Îsa dîsa ji wan pirsî: “Hûn li kê digerin?” Wan got: “Îsayê Nisretî.”

⁸Îsa bersîva wan da: “Min ji we re got ku ez ew im; madem hûn li min digerin bihêlin bila ev mirovên ha herin.” ⁹Wî ev got ji bo wê peyva ku wî berê gotibû rast derkeve: “Ji yên ku te dane min, min yek ji wan winda nekir.”

¹⁰Hingê Şimûn-Petrûs şûrê ku pê re bû kişand û dawêşand xulamê Serokkahîn û guhê wî yê rastê jêkir. Navê xulam Malxo bû. ¹¹Îsa ji Petrûs re got: “Şûrê xwe bixe kalan! Ma ezê wê kasa* ku Bav daye min venexwim?”

Li pêş Serokkahîn

¹²Piştî vê yekê koma leşkeran û serdarê wan û parêzgerên Cihûyan Îsa girtin û girêdan. ¹³Pêşî ew birin ba Henanê ku xezûrê Qeyafa bû. Qeyafa Serokkahînê wê salê bû. ¹⁴Ew Qeyafa bû ku ev şîreta “Di oxira gel de mirina yekî ji bo me çêtir e” li Cihûyan kiribû.

Înkarkirina Petrûs

¹⁵Şimûn-Petrûs û şagirtêkî din li pey Îsa diçûn. Ji ber ku ev şagirt nasê Serokkahîn bû, ew bi Îsa re ket hewşa Serokkahîn. ¹⁶Lê Petrûs li derve, li ber derî disekinî. Şagirtê ku nasê Serokkahîn bû derket derve û bi keçika xizmetkar a ku li derî dinihêrt re peyivî û Petrûs anî hindur. ¹⁷Keçika dergehvan ji Petrûs pirsî: “Ma tu jî ne yek ji şagirtên vî mirovî yî?” Petrûs got: “Na, ne ez im.”

¹⁸Di vê navê de xizmetkar û parêzger li ber agirê ku ji komirê kiribûn, rawestabûn û xwe germ

dikirin, çimkî dinya sar bû. Petrûs jî li ba wan rawestabû û xwe germ dikir.

Pirskirina Serokkahîn

¹⁹Hingê Serokkahîn, Îsa li ser şagirtên wî û hînkirina wî kişand pirsê. ²⁰Îsa bersîv da û got: “Ez bi eşkereyî bi dinyayê re peyivîm. Min herdem li kinîştan û li Perestgeha ku hemû Cihû lê dicivyan hîn dikir. Min tu tişt bi dizî negot. ²¹Tu çima min dikişînî pirsê? Ji yên ku ez bihîstîme bipirse, ka min jî wan re çi gotiye; ew dizanin ku min çi gotiye.”

²²Dema ku Îsa weha peyivî, parêzgerê ku li wê derê disekinî sîleyek lê xist û got: “Çawa tu bersîva Serokkahîn weha didî?” ²³Îsa lê vegerand û got: “Heke min neheq gotibe, neheqiya min nîşan bide. Lê heke ez rast dibêjim, tu çima li min dixî?” ²⁴Li ser vê yekê Henan ew girêdayî şand ba Qeyafayê Serokkahîn.

Petrûs dîsa Îsa înkâr dike

²⁵Di vê navê de Şimûn-Petrûs hê sekinîbû xwe germ dikir. Ji wî pirsîn: “Ma tu jî ne yek ji şagirtên wî yî?” Wî ev înkâr kir û got: “Na, ne ez im.” ²⁶Yek ji xizmetkarên Serokkahîn, mirovê zilamê ku Petrûs guhê wî birîbû, jê pirsî: “Ma min tu di nav baxçe de bi wî re nedîtî?” ²⁷Petrûs dîsa ev înkâr kir û di wê gavê de dîk bang da.

Li pêş Pîlatoyê walî

²⁸Îcar Îsa ji ba Qeyafa birin qesra walî. Serê sibê zû bû û Cihû neketin qesrê, da ku adetên paqijiyê yên dînî xera nekin û bikaribin xwarina Cejina Derbasbûnê bixwin. ²⁹Li ser vê yekê Pîlato derket derve, hat ba wan û pirsî: “Hûn vî mirovî bi çi sûcdar dikin?”

³⁰Wan bersîva wî da û got: “Heke ev ne mirovekî xerabkar bûya, me ew teslîmî te nedikir.” ³¹Pîlato ji wan re got: “Hûn bi xwe wî bibin û li gor Şerîeta xwe lê hukum bikin.” Cihûyan lê vegerand û got: “Destûra me tune ku em tu kesî bikujin.” ³²Ev çêbû, da ku gotina Îsa ya ku nîşan kiribû, ka ewê bi mirineke çawa bimire, were cih.

³³Li ser vê yekê Pîlato dîsa ket qesra walî, gazî Îsa kir û jê pirsî: “Ma tu Padîşahê Cihûyan î?” ³⁴Îsa lê vegerand û got: “Tu vê ji ber xwe dibêjî an hinekên din ev yek li ser min ji te re gotine?”

³⁵Pîlato got: “Ma ez Cihû me? Miletê te bi xwe û serekên kahînan tu dayî destê min. Te çi kiriye?” ³⁶Îsa bersîv da û got: “Padîşahiya min ne ji vê dinyayê ye; heke padîşahiya min ji vê dinyayê bûya, wê xizmetkarên min, ji bo ku ez nekevim destê Cihûyan li ber xwe bidana. Lê padîşahiya min ne ji vê dinyayê ye.”

³⁷Pîlato jî jê re got: “Ma naxwe tu padîşah î?” Îsa bersîv da û got: “Tu ji bo min dibêjî ku ez padîşah îm. Ez ji bo vê yekê ji dayik bûme û ji bo vê yekê hatime dinyayê, da ku ez ji rastiyê re şahidiyê bikim. Her kesê ku ji aliyê rastiyê be guhê xwe dide dengê min.”

³⁸Pîlato jê pirsî: “Ma rastî çî ye?”

Piştî vê pirsê, Pîlato dîsa çû derve ba Cihûyan û ji wan re got: “Ez tişteki nabînim ku mirov wî pê sûcdar bike. ³⁹Lê adeta we ye ku ez di Cejina Derbasbûnê de yekî girtî ji bo we berdim. Ma hûn dixwazin ku ez ji bo we padîşahê Cihûyan berdim?”

⁴⁰Wan dîsa bi qîrîn got: “Ne vî mirovî, lê Barabas berde!” Heçî Barabas e, serhildêrek* bû.

Îsa bi cezayê mirinê tê hukumkirin

19 Li ser vê yekê Pîlato Îsa girt û da ber qamçiyên. ²Leşkeran jî ji stiriyan tacek honandin û dan serê wî û ebayekî binefşî lêkirin. ³Îcar dihatin pêş wî û digotin: “Silav li te, ey Padîşahê Cihûyan!” Û sîle li wî dixistin.

⁴Pîlato dîsa derket derve û ji wan re got: “Va ye, niha ez wî tînim ba we, derve, da ku hûn bizanin ku min tu sûcê wî nedîtiye.” ⁵Li ser vê yekê Îsa bi taca serê xwe ya ji stiriyan çêkirî û bi ebayê binefşî yê li xwe kirî ve derket derve. Pîlato ji wan re got: “Va ye, ew mirov!”

⁶Dema ku serekên kahînan û karmendan ew dît, qîriyan û gotin: “Wî li xaçê bixe, wî li xaçê bixe!” Pîlato ji wan re got: “Hûn bi xwe wî bibin li xaçê bixin. Ez bi xwe tu sûcê wî nabînim.”

⁷Cihûyan bersîva wî da û gotin: “Şerîeta me heye û li gor Şerîetê divê ew bimire. Çimkî wî xwe kiriye Kurê Xwedê.”

⁸Dema ku Pîlato ev gotin bihîst, ew hê bêtir tirsîya. ⁹Ew dîsa çû hindurê qesra walî û ji Îsa re got: “Tu ji ku derê yî?” Lê Îsa bersîva wî neda.

¹⁰Pîlato jî jê re got: “Ma tu bi min re napeyivî? Ma tu nizanî ku desthilatiya min heye ez te berdim û desthilatiya min heye te li xaçê jî bixim?”

¹¹Îsa lê vegerand û got: “Heke ji jor ji te re nehata dayîn, tu desthilatiya te wê li ser min tunebûya. Ji ber vê yekê gunehê wî yê ku ez dam destê te meztir e.”

¹²Hingê Pîlato dixebitî ku Îsa berde, lê Cihû qîriyan û gotin: “Heke tu vî mirovî berdî, tu ne dostê Qeyser î! Her kesê ku xwe padîşah bibîne, li hember Qeyser serî hildaye!”

¹³Dema ku Pîlato ev gotinên ha bihîstin, Îsa anî derve. Ew bi xwe jî li ser kursiyê hukumkirinê rûnişt, ku li cihê “Reqfa Kevir” bû — bi Îbranî jê re Gabata dihat gotin. ¹⁴Roja Amadekirinê ya Cejina Derbasbûnê bû. Saet li dora diwanzdehan bû, nîvro bû. Pîlato ji Cihûyan re got: “Va ye, padîşahê we!”

¹⁵Ew qîriyan: “Bîla ji me dûr be, bîla ji me dûr be! Wî li xaçê bixe!” Pîlato ji wan re got: “Ma ez padîşahê we li xaçê bixim?” Serekên kahînan bersîva wî dan: “Ji Qeyser pê ve padîşahê me tune.”

¹⁶Hingê wî Îsa teslîmî wan kir, da ku li xaçê bixin.

Îsa li xaçê tê xistin

Li ser vê yekê wan Îsa bir. ¹⁷Îsa bi xwe xaça xwe hilgirt û derket cihê ku jê re Qoqê Serî — bi Îbranî Golgota — digotin. ¹⁸Li wê derê ew bi du kesên din re li xaçê xistin. Her yek li kêlekekê, Îsa di navbera wan de bû. ¹⁹Pîlato depikek nivîsî û bi xaçê ve danî. Tiştê ku hatibû nivîsîn ev bû:

ÎSAYÊ NISRETÎ, PADÎŞAHÊ CIHÛYAN. ²⁰Gelek Cihûyan ev depik xwend, ji ber ku cihê ku Îsa li xaçê xistibûn nêzîkî bajêr bû û ew bi Îbranî, Latînî û Yewnanî hatibû nivîsîn. ²¹Serekên kahînen Cihûyan ji Pîlato re gotin: “Nenivîse ‘Padîşahê Cihûyan’! Lê binivîse ku ‘Vî zilamî got: Ez Padîşahê Cihûyan im’.” ²²Pîlato bersîv da: “Min çî nivîsîbe, min nivîsiye.”

²³Piştî ku leşkeran Îsa li xaçê xistin, wan kincên wî hildan, li hev kirin çar par, da ku ji her yekî re parek bikeve. Kirasê wî jî hildan. Kiras ji serî heta binî honandî û bêdirûtin bû. ²⁴Li ser vê yekê ji hevdû re gotin: “Werin em vî nedirînin, em pişkê biavêjin, ka wê ji kê re bikeve.” Ev çêbûn, da ku nivîsîna pîroz bê cih:

“Kincên min di nav xwe de par kirin,
û ji bo ebayê min pişk avêtin.”

Hingê leşkeran tam evên ha kirin.

²⁵Li ber xaça Îsa diya wî, xaltiya wî, Meryema jina Klopas û Meryema Mejdolanî disekinîn. ²⁶Dema Îsa dît ku diya wî û şagirtê wî yê ku wî jê hez dikir li wê derê disekinîn, wî ji diya xwe re got: “Dayê! Va ye kurê te!” ²⁷Di pey de wî ji şagirtê xwe re got: “Va ye diya te!” Ji hingê ve vî şagirtî diya Îsa girt mala xwe.

Mirina Îsa

²⁸Piştî vê yekê êdî Îsa dizanibû ku her tişt pêk hat. Ji bo ku nivîsîna pîroz were cih, wî got: “Ez tî me.” ²⁹Firaxek ji sihikê tijekirî li wê derê bû. Avgirek li nav sihikê xistî bi serê darikê gûrizê ve

danîn û dirêjî devê wî kirin. ³⁰Gava ku Îsa sihik vexwar, wî got: “Temam bû;” serê xwe xwar kir û ruhê xwe da.

Gotina pêxember tê cih

³¹Ji ber ku Roja Amadekirinê bû û diviyabû roja Şemiyê laş li ser xaçê nemînin — çimkî ew Şemî rojê gelek girîng bû — Cihûyan ji Pîlato daxwaza şkandina teşkên ên xaçkirî kirin, da ku ew bên rakirin. ³²Li ser vê yekê leşker hatin; pêşî teşkên yekî û di pey de teşkên ê din ê ku bi wî re hatibûn xaçkirin, şkandin. ³³Lê gava ku ew hatin ba Îsa û dîtîn ku ew ji xwe miriye, wan teşkên wî neşkandin. ³⁴Lê dîsa jî ji leşkeran yekî newqa wî bi rimê qul kir û di cih de av û xwîn herikî. ³⁵Yê ku ev dît şahidî kir, da ku hûn jî baweriyê binin. Şahidiya wî rast e û ew dizane ku ew rastiyê dibêje. ³⁶Çimkî ev, ji bo ku nivîsîna pîroz were cih çêbûn:

“Tu hestiyê wî nayê şkandin.”

³⁷Û dîsa nivîsîneke din a pîroz weha dibêje:

“Ewê li wî yê ku laşê wî qul kirine binihêrin.”

Veşartina Îsa

³⁸Piştî vê yekê, Ûsivê Arîmetyayê ku şagirtê Îsa bû û ji tirsê Cihûyan xwe veşartibû, daxwaza rakirina laşê Îsa ji Pîlato kir û Pîlato destûr dayê. Li ser vê yekê Ûsiv hat û laşê Îsa rakir. ³⁹Nîkodêmo jî hat, ku cara pêşî bi şev hatibû ba Îsa, nêzîkî sed lîtrên* Romî ji tevliheviya mur û dara ûdê anî. ⁴⁰Laşê Îsa hilanîn, li gor adetên

Cihûyan ên veşartina miriyan, bîhnên xweş lê kirin û bi cawên keten ew pêçan. ⁴¹Li cihê ku Îsa lê hatibû xaçkirin baxçeyek hebû û di nav baxçe de jî goreke nû hebû ku hê tu kes lê nehatibû veşartin. ⁴²Ji ber ku roja Amadekirinê ya Cihûyan bû û gor jî nêzîk bû, Îsa li wê derê dirêj kirin.

Gora vala .

20 Roja pêşî ya heftê, serê sibê zû, hê ku tarî bû Meryema Mejdelaî hat ser gorê. Wê dît ku kevir ji ber derê gorê hatiye rakirin, ²bi bazdan çû ba Şimûn-Petrûs û şagirtê din ê ku Îsa jê hez dikir û ji wan re got: “Xudan ji gorê derxistine û em nizanin ku ew danîne ku derê.”

³Li ser vê yekê Petrûs û şagirtê din derketin derve û bi aliyê gorê ve hatin. ⁴Herduyan jî bi hev re bazdida, lê şagirtê din ji Petrûs zûtir bazdida û ew pêşî gihîşt ser gorê. ⁵Dema wî xwe xwar kir û nihêrt, dît ku cawên keten raxistî ne. Lê ew neket hindur. ⁶Hingê Şimûn-Petrûs jî li pey wî hat; ket hindurê gorê, cawên keten ên raxistî ⁷û destmala ku li serê Îsa hatibû pêçandin, dîtin. Destmal ne li ba cawên keten bû, lê pêçayî û bi tenê li cihekî din bû. ⁸Di pey de şagirtê din ê ku pêşî gihîştibû ser gorê jî ket hindur. Wî dît û bawerî anî. ⁹Çimkî hê wan nivîsîna pîroz a “Divê Îsa ji nav miriyan rabe” fêm nekiribû. ¹⁰Piştî vê yekê şagirt veşartîyan malên xwe.

Îsa xwe nîşanî Meryema Mejdelanî dide

¹¹Lê Meryem ji derve, li ber gorê sekinîbû û digiriya. Wê bi girîn xwe xwar kir û li hindurê gorê nihêrt, ¹²dît ku du milyaketên kincsipî, li cihê ku laşê Îsa lê hatibû dirêjkirin rûniştine, yek li cihê serê wî û yê din li cihê lingên wî. ¹³Milyaketan ji wê re got: “Ya sitiyê! Tu çima digirî?” Meryemê ji wan re got: “Xudanê min rakirine û ez nizamim ew danîne ku derê.”

¹⁴Gava wê weha got, li pişt xwe zivirî û dît ku Îsa li wê derê rawestayê. Lê wê fêhm nekir ku ew Îsa ye. ¹⁵Îsa ji wê re got: “Ya sitiyê, tu çima digirî? Tu li kê digirî?” Meryemê jî got qey ku ew baxçevan e; wê ji wî re got: “Ezbenî, heke te ew rakiribe, ji min re bêje ku te ew daniye ku derê, da ez wî ji wê derê rakim.” ¹⁶Îsa ji wê re got: “Meryem!” Meryem li wî zivirî û bi Îbranî got: “Rabbonî!” ku bi mana ‘Mamoste’ ye.

¹⁷Îsa ji wê re got: “Bi min negire, çimkî hê ez derneketime ba Bav. Lê here ba birayên min û ji wan re bêje. ‘Ez derdikevim ba Bavê xwe û Bavê we, ba Xwedayê xwe û ba Xwedayê we.’” ¹⁸Meryema Mejdelanî çû ba şagirtan û ji wan re got: “Min Xudan dît” û tiştên ku wî ji wê re gotibû ji wan re got.

Îsa xwe nîşanî şagirtên xwe dide

¹⁹Wê êvara roja pêşî ya heftê, gava şagirt ji tirsê Cihûyan di pişt deriyên girtî de civiyabûn, Îsa hat, di nav wan de sekinî û ji wan re got:

“Silamet ji we re.” ²⁰Ev tişt got, destên xwe û newqa xwe nîşanî wan da. Gava ku şagirtan Xudan dît, pir şa bûn. ²¹Îsa dîsa ji wan re got: “Aştî ji we re. Wek ku Bav ez şandim, ez jî we dişînim.” ²²Piştî ku weha peyivî pif kir wan û ji wan re got: “Ruhê* Pîroz bistînin. ²³Hûn gunehên kê efû bikin, ewê efû bibin. Hûn gunehên kê efû nekin, ewê neyên efûkirin.”

Îsa û Tûma

²⁴Tûmayê ku yek ji diwanzdehan bû û bi navê Cêwî dihat naskirin, gava ku Îsa hat, ne bi wan re bû. ²⁵Şagirtên din ji wî re gotin: “Me Xudan* dît.” Lê Tûma ji wan re got: “Heta ku ez di destên wî de cihê bizmaran nebînim, tiliyên xwe li cihên ku bizmaran qul kirine nedim û destê xwe daneynim ser newqa wî, ez bawer nakim.”

²⁶Piştî heşt rojan, şagirtên Îsa dîsa li mal bûn û Tûma jî bi wan re bû. Derî girtî bûn, lê Îsa hat, di navbera wan de sekinî û got: “Silamet ji we re.” ²⁷Di pey de ji Tûma re got: “Tiliya xwe dirêj bike û li destên min binihêre. Destê xwe jî dirêj bike û deyne ser newqa min. Bêbaweriyê neke, bi bawerî be!”

²⁸Tûma lê vegerand û got: “Xudanê* min û Xwedayê min!” ²⁹Îsa ji wî re got: “Ji ber ku te ez dîtîm te bawerî anî? Xwezî bi wan ên ku nedîtine, lê baweriyê tînin!”

Armanca vê kitêbê

³⁰Bêguman Îsa li ber şagirtan hê gelek nîşanên din jî raber kirin ku ew di vê kitêbê de nehatine nivîsîn. ³¹Lê belê ev hatine nivîsîn, da ku hûn baweriyê bînin ku Îsa Mesîh e, Kurê Xwedê ye û bi vê baweriyê jiyana we bi navê wî hebe.

Îsa û girtina masiyan

21 Piştî van bûyeran, Îsa dîsa xwe li perê Gola Teberiyayê nîşanî şagirtên xwe da. Ev bi vî awayî çêbû: ²Şimûn-Petrûs, Tûmayê ku bi navê Cêwî dihat naskirin, Natanyêlê ji Qenaya Celîlê, kurên Zebedî û du şagirtên Îsa yên din bi hev re bûn. ³Şimûn-Petrûs ji wan re got: “Ez diçim ku masiyan bigirim.” Wan jî ji wî re got: “Em jî bi te re tên.” Derketin derve, li qeyîkekê siwar bûn, lê wê şevê tu tişt negirtin.

⁴Beriya derketina rojê Îsa li perê golê sekinî, lê şagirtan fêhm nekirin ku ew Îsa ye. ⁵Îsa ji wan re got: “Zarono, ma we masî girtine?” Wan lê vegerand û got: “Na.” ⁶Îcar Îsa ji wan re got: “Torê biavêjin aliyê rastê yê qeyîkê, hûnê bigirin.” Wan jî tor avêt; êdî ji pîrbûna masiyan hêza wan têrê nekir ku torê bikişînin.

⁷Hingê şagirtê ku Îsa jê hez dikir ji Petrûs re got: “Ev Xudan e!” Gava ku Şimûn-Petrûs bihîst ku ew Xudan e, wî kincê xwe li xwe kir — çimkî wî ew ji xwe kiribû — û xwe avêt golê. ⁸Şagirtên din jî tora tije masî kişandin û bi qeyîkê hatin nêzîk. Çimkî ji bejê ne dûr bûn, lê nêzîkî du sed

gazî dûr bûn.

Îsa bi şagirtên xwe re xwarinê dixwe

⁹Gava ku ew derketin bejê, dîtî ku li wir agirê ji komirê heye; masî li ser e û nan li ber e. ¹⁰Îsa ji wan re got: “Hinek ji wan masiyên ku we niha girtine bînin.” ¹¹Şimûn-Petrûs ket qeyikê û tora ku bi sed û pêncî û sê masiyên mezin tije bû kişand bejê. Bi ser ku ewqas gelek bûn jî dîsa tor neçiriya.

¹²Îsa ji wan re got: “Werin taştê bixwin.” Ji şagirtan tu kesî newêribû ku jê bipirse: “Tu kî yî?” Çimkî wan dizanibû ku ew Xudan e. ¹³Îsa nêzîk bû, nan hilda, da wan û bi vî awayî masî jî da wan. ¹⁴Piştî rabûna ji nav miriyan, ev cara sisiyan bû ku Îsa xwe nîşanî şagirtan dida.

Îsa û Petrûs

¹⁵Îcar piştî ku wan taştê xwar, Îsa ji Şimûn-Petrûs pirsî: “Ey Şimûnê kurê Yûhenna, ma tu ji van bêtir ji min hez dikî?” Petrûs jê re got: “Erê ya Xudan, tu dizanî ku ez ji te hez dikim.” Îsa ji wî re got: “Beroxên min biçêrîne.”

¹⁶Îsa cara diduyan ji wî re got: “Ey Şimûnê kurê Yûhenna, ma tu ji min hez dikî?” Wî ji Îsa re got: “Erê ya Xudan; tu dizanî ku ez ji te hez dikim.” Îsa jê re got: “Şivantiya miyên min bike.”

¹⁷Îsa cara sisiyan ji Petrûs pirsî: “Ey Şimûnê kurê Yûhenna, ma tu ji min hez dikî?” Li ser pirsîna Îsa ya cara sisiyan “Ma tu ji min hez

dikî?” kederê Petrûs girt û got: “Ya Xudan, tu bi her tiştî dizanî; tu dizanî ku ez ji te hez dikim.” Îsa ji wî re got: “Miyên min biçêrîne. ¹⁸Bi rastî, bi rastî ez ji te re dibêjim, gava ku tu xort bûyî, te xwe girêdida û dera ku te dixwest tu diçûyî. Lê gava ku tu pîr bibî, tê destên xwe dirêj bikî û wê yekî din piştî te girêbide û te bibe cihê ku tu naxwazî heriyê.” ¹⁹Wî ev got, ji bo nîşan bide ku ewê bi çi cûreyê mirinê Xwedê bi rûmet bike. Piştî vê yekê wî ji Petrûs re got: “Li pey min were.”

Îsa û şagirtê jêhezkirî

²⁰Gava ku Petrûs bi şûn de vegeriya, dît ew şagirtê ku Îsa jê hez dike li pey wan tê. Ev, ew şagirt bû ku di şîva êvarê de pala xwe dabû singê Îsa û gotibû: “Ya Xudan, yê ku wê te bide dest kî ye?” ²¹Dema ku Petrûs ew dît, ji Îsa pirsî: “Ya Xudan, îcar evê bibe çi?”

²²Îsa ji wî re got: “Heke ez bixwazim ew bimîne heta ez bêm, te çi ji vê ye? Tu li pey min were!”

²³Bi vî awayî gotina ku ew şagirt namire di nav birayan de belav bû. Lê belê Îsa ji bo wî negotibû: “Ew namire;” gotibû: “Heke heta ez bêm, ez bixwazim ku ew bimîne, te çi ji vê ye?”

²⁴Yê ku ji van re şahidiyê dike û ev nivîsîne ev şagirt e. Em dizanin ku şahidiya wî rast e.

²⁵Hê gelek karên din ên ku Îsa kirine hene. Heke ev yek bi yek bihatana nivîsîn, ez dibêjim qey kitêbên ku bihatana nivîsîn wê di dinyayê de bi cih nebûna.